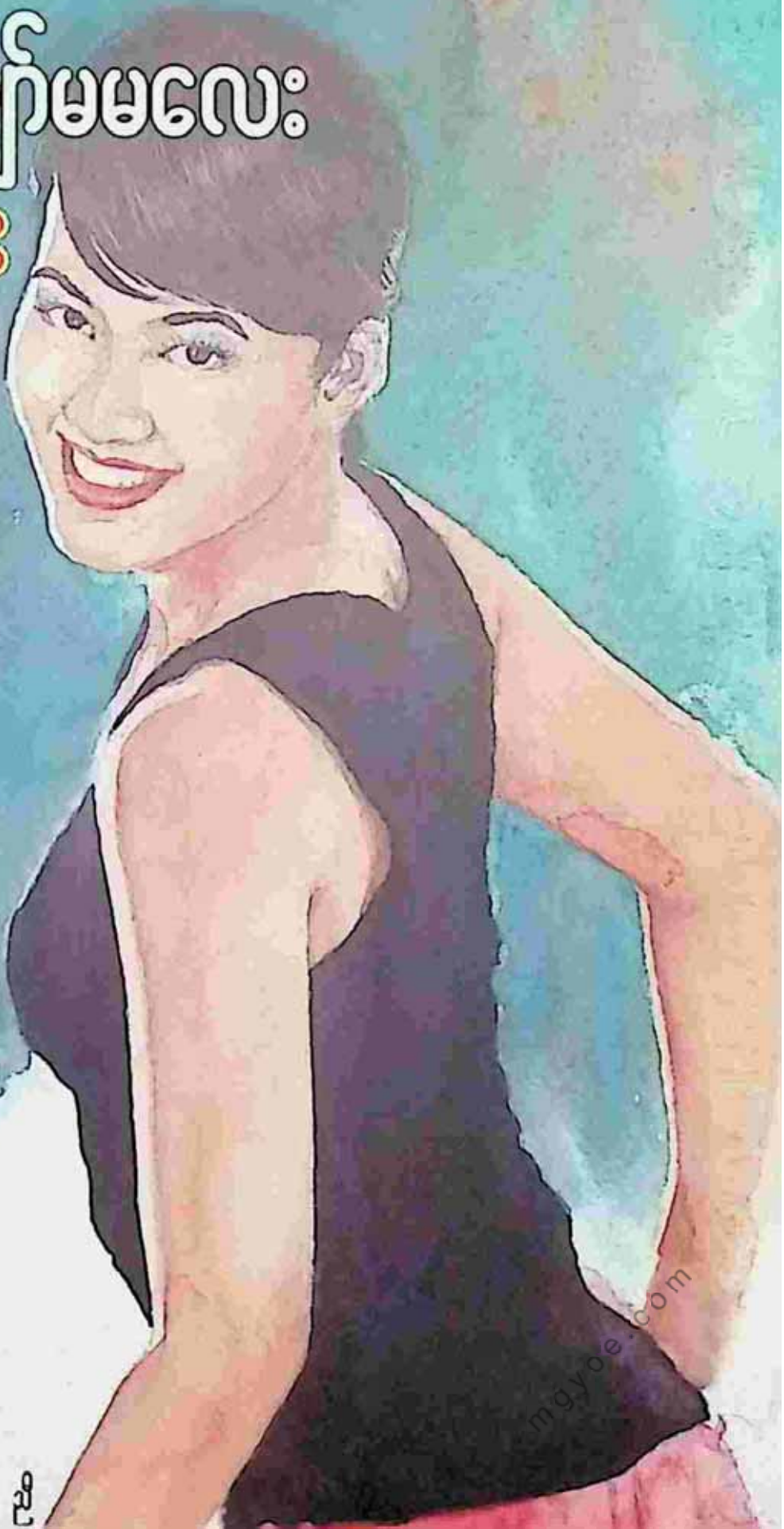

မိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ဂုဏ်ဖြူ

ဝတ္ထုတိုများ

တတိယအကြိမ်

၇၂

mgvye.com

mgyc.com

စုနယ်ကျော်မလေး၏
ဝတ္ထုတိုလတ်ရာ ငှက်ပိတ်သော
ဂါး

ISBN 9789997114952

9 789997 114952

1,800.00KS

ဂျပန် ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ညီညီ၊ စာမျက်နှာ ၁၆၇ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်တီ x ၁၈.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၁၉၄၈ ဂျာနယ်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်၏ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
ရောင်းစျေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ရုမငြီး

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

စာစီမာကြံမိ၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-	နိဒါန်း	(က)
၁။	အေးအေး	၁
၂။	မိခွေး...မိခွေး	၃၅
၃။	ဗာဟီရ	၄၇
၄။	အခု အမျိုးသားနေ့	၅၉
၅။	တရား ပုလိပ်စောင့်	၇၁
၆။	မိန်းမပိပိ	၉၁
၇။	သည်ဆောင်း	၁၁၅
၈။	မာမိရှိန်	၁၂၉
၉။	သည်မိုး	၁၅၅

mgyc.com

mgyc.com

နိဒါန်း

ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် သူလိုလူ ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို နေ့ မအား၊ ညမအား မရပ်မနား ရေးသားပြုစုပြီးသည်နောက် ထိုသို့ ရေးသား ပြုစုရသဖြင့် အိပ်ပျက်ဖန်များသောကြောင့် ကျန်းမာရေးကို မသိမသာ ထိခိုက်လာခဲ့သည့် ကြားထဲကပင် ရံဖန်ရံခါများ၌ ဂျာနယ်ကျော်စာစောင် ကြီးအတွက် လည်းကောင်း၊ မကင်းရာမကင်းကြောင်း၊ ခင်မင်ရာခင်မင် ကြောင်း၊ သူ့အရေးအသားကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လျက်ရှိသူအပေါင်း၏ တိုက်တွန်းတောင်းပန်ချက်ဖြင့် အခြားစာနယ်ဇင်းများအတွက်လည်းကောင်း၊ ဆောင်းပါးဝတ္ထုများကို မေတ္တာဖြင့် ဣညီရေးသားပေးရပြန်သည်ဖြစ်ရာ ကျန်းမာရေးအတွက် သိသိသာသာကြီး ထိခိုက်လာတော့မည့် အရိပ် အယောင်များကို တွေ့မြင်နေရသော ဂျာနယ်ကျော် အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဂုဏ်ရောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က ဂျာနယ်ကျော်မမလေးအား စာရေးခြင်းအမှုကို ခေတ္တမျှရပ်ဆိုင်း၍ အနားပေးထားပါရန် အတန်တန် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်ခဲ့ရပေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်သဖြင့် ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ စာများကို အဆက်

မပြတ်ဖတ်ရှုခြင်း မပြုရသောကြောင့် များစွာပင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသော သူ့စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးက ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုများကို အဘယ့်ကြောင့် ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းမှ ရပ်ဆိုင်းထားရပါ သနည်း ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ စာအားဖြင့်ပေးပို့၍ လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ လည်းကောင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မေးမြန်းစုံစမ်း ကြပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အကြောင်းရင်းအဖြစ်မှန်ကို ပရိသတ်များ ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းလျက် ရှိနေပေသည်။

ထိုအတောအတွင်းမှာပင် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် ကျန်းမာ ရေးကို ငဲ့ကွက်သောအားဖြင့် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ နောက်ထပ် ပြုစု ရေးသားခြင်း မပြုနိုင်သေးလျှင် ဂျာနယ်ကျော်စာစောင်ကြီးတွင် သူ ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများမှာ ပြန်လည် ဖတ်ရှုသောအခါများ၌ပင် အသစ်အသစ်ဖြစ်သကဲ့သို့ ရှု၍မငြီး ဖတ်၍မပြီးချင်အောင် ရှိပါသောကြောင့် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးကဲ့သို့ အနောက်နိုင်ငံတွင် နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသော စာရေးဆရာတို့၏ အရေးအသားများကို "Omnibus" ဟူ၍ စာတစ်အုပ်ထဲတွင် စုပေါင်းဖော်ပြလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၏ ဝတ္ထုတိုများကိုလည်း "Omnibus" စာ တစ်အုပ်အဖြစ် စုပေါင်းရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါရန် ကျွန်ုပ်တို့ထံ အကြံပေးတိုက်တွန်းလာပြန် သောကြောင့် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးတွင်လည်း ၎င်း၏ ကျန်းမာရေးကို မထိခိုက်ဘဲ သူ့ပရိသတ်၏အလိုကို ဖြည့်နိုင်စေ၊ ပရိသတ်မှာလည်း ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေဟူ၍ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘောဖြင့် သူ့စာဖတ်ပရိသတ် တွင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော စိတ်အတိုင်း "ရှုမငြီး" ဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် ကောင်းစွာ ပြန်လည် ကျန်းမာလာကာ (သူလိုလူ)ကဲ့သို့ အရသာထူးလှသော စာဟင်းလေးအိုးကြီးတစ်ခုကို မပြုစု နိုင်မီအတွင်း ပရိသတ်ကြိုက်လှသော သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကိုပင် အဆာပြေ

ချို၊ ချဉ်ခဲဖွယ်များသဖွယ် သုံးဆောင် မြည်းစားနှင့်နိုင်ကြစေရန် ရေးသား ထုတ်ဝေလိုက်ရပေသတည်း။

လှကြည်
အယ်ဒီတာ၊ ဂျာနယ်ကျော်

mgyc.com

mgyc.com

ဒေးဒေး

ဖခင်ပြောသည်ကိုသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် အလိမ္မာ အိမ်ပါ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောကို အလွယ်တကူရဖို့ပင် ရှိ၏။ ယခုလို တစ်လမ်းလုံး ဆောင့်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အောင့်နေဖို့ရာမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ကတည်းက ခဲရာခဲဆစ် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း အားထုတ်ရ၊ လုံ့လ ပြုရမှ ပို၍အရသာတွေ့သည်ကို သဘောကျခဲ့သည့်ဝါဒ အခံရှိသဖြင့် ယခုလည်း ဖခင်ပေးစားမည့်မိန်းမကို မယူနိုင်ဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့လျက် ခေတ်ပျက်မတတ်ဖြစ်နေသော အချိန်ကာလကြီးအတွင်းမှာပင် စွန့်စွန့် စားစား ခဲရာခဲဆစ်ယူရမည့် မိန်းမအတွက် နေပူထဲတွင် တညည်းညည်း တညုညု လူတစ်ကိုယ်လုံး အထောင်းခံကာ ခရီးနှင်လျက်ရှိသည်။ နေမှာ တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ တိုး၍သာ ပူလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လှည်းကုလားမှာ ပူလောင်ခြင်းကိုခံပြင်းတိုင်း နွားကို တစ်ရိုက်တည်း ရိုက်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့်ပါလာသော ကျွန်ုပ်၏တပည့် ဘစောသည်သာ ဝန်စည်စလယ်အထုပ်အပိုးကဲ့သို့ အလားတူလုပ်၍ နေရှာလေသည်။

အစိုးရ အထူးအရာရှိကြီး ဦးကျော်မြင့်အနေဖြင့် သူကြီးလုပ်သူ အဖေအိမ်တွင် တည်းခိုရမည်ဖြစ်၍ သမီးလုပ်သူကို မြင်ရမည်ကား မလွဲဧကန်ပင်ဟု တစ်နည်းတစ်လမ်း စိတ်အေးမိရသည်။ ရုက္ခစိုးကြီး ထွန်းမောင် လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ရုပ်လည်းချောမည်၊ ပညာလည်း ရှိမည်၊ အထက်တန်းလည်း ကျမည်၊ ဘယ်မိန်းမနှင့်ယှဉ်ယှဉ် အဘက်ဘက်က သာရမည်။ သို့ပေသည့် မာနအလွန်ကြီးသည်ဟူသော ဝိသေသန မြောက်မြားစွာထဲတွင် မာနအလွန်ကြီးသည်ဟူသော နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပုဒ်သည်သာလျှင် ကျွန်ုပ်အား ယခုကဲ့သို့ လုံ့လထုတ်စေရန် အထူးပင် လှုံ့ဆော်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခွင့်နှစ်လယူခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ နေရပ် ရန်ကုန်မှ အုတ်ဖိုသို့ ကားနှင့်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ကားလည်း ခဏခဏပျက်၊ လေယာဉ်ပျံရန်ကလည်း အခါခါ ရှောင်ရှားလာရသောကြောင့် ခရီးတွင်ကျယ်သင့်သလောက် မတွင်ကျယ်ဘဲ သုံးရက်ကြာမှ အုတ်ဖိုသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ အုတ်ဖိုတွင် ကားပျက်နေသဖြင့် လှည်းငှား၍ ထိုမိန်းမပျိုနေရာ တိမ်မြုပ်ရွာသို့ ခရီးကြမ်းနှင့်လျက်နေလေသည်။

ကောင်းကင်ယံမှ စက်သေနတ်ရန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လှည်းပေါ်က ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက်နှင့် နေပူထဲတွင် တူတူပုန်းတမ်းလုပ်ရသည်မှာလည်း အမောပင်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါဖူးမျှ အပင်ပန်းမခံခဲ့ဖူးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြေးရင်းပုန်းရင်းပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြုံးမိသည်။

ညနေစောင်းနေမှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မှာ ထိုအခါမှ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့သကဲ့သို့ “ဝေးသေးသလား ဆရာ”ဟု အသံထွက်ဖော် ရတော့သည်။

“ငါတော့ မသိဘူး၊ လှည်းကုလားကတော့ တစ်ညမအိပ်ရပါဘူး ပြောတာပဲ”ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ “ကြံကြံဖန်ဖန် ဆရာရယ်”ဟု လေးလေး

တွဲတွဲကြီး ညည်းညူလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်ချင် လာသည်။

“ဘာ ကြံကြံဖန်ဖန်လဲ”

“နိမိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဘာနိမိတ် မကောင်းတာလဲကွ။ မင်းဟာက ယောက်ျားမဟုတ် သလိုပဲ။ ဒါနဲ့များ ငါ့တပည့် လုပ်နေရသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ နေရပ်က တိမ်မြုပ်ဆိုတော့ နာမည် နိမိတ်”...

“တော်စမ်းပါ၊ နာမည်နိမိတ်ယူရင် မိန်းကလေးနာမည်က အေးအေးတဲ့။ ကဲ...ကောက်ပါဦး ဘစောရယ်”

“အေးအေးမို့လို့ပဲ ဆရာ၊ ပူများပူရင်”ဟု ရှေ့သို့ စကားမဆက် တော့ဘဲ ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ နဖူးပေါ်ကာ၍နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အမူအရာ ကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရတော့သည်။ ထိုသို့ လုပ်နေ ရာကတစ်ဖန် “ရင်ပူလိုက်တာ ဆရာ”ဟု ညည်းညူပြန်ချေသေးသည်။

“ရင်ပူတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ”

“ရေသောက်ရမယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ရေကုန်နေသည်ကိုမှ ရှာပြောတတ်တာကို မာန်ချင် သေးသဖြင့် “တိုက်လိုက်ကွ၊ ဝ”ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

လှည်းဘီးများမှာ နေပူထဲတွင် တအိအိအသံပေး၍ တညိတ်ညိတ် လှိုမ့်လျက်ရှိသည်။ မြန်မြန်ရောက်လိုစိတ်ကို ထိုအသံက တစ်လမ်းလုံး ဆွ၍နေလေသည်။ ရေငတ်လွန်းသဖြင့် ဘစောက တဲတွေ့လျှင် ရေ သောက်ဖို့ ရပ်ခွင့်ပေးရန်ပြောထားရာ နေစောင်းမှပင် တဲကလေးတစ်တဲကို တွေ့ရလေသည်။ လှည်းကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဘစောအား ထိုတဲတွင် ရေသောက်ခိုင်းလိုက်ရာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် သုတ်သီး သုတ်ပျာ

ဘစော ပြန်ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဘာများဖြစ်လာ ရပြန်ပါလိမ့်ဟု မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဆရာ...ဆရာ သေမလား မသိဘူး။ လာပါ...လာပါဟု ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသများပင်ထွက်မိပြီး “ရေသွားသောက်ပါ ဆိုတာ ဘာတွေ့လာပြန်တာလဲ။ မင်းဟာက...”

“လူ...ဆရာရဲ့လူ၊ ဘဝပြောင်းတော့မယ်။ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်တည်းရယ်”

“ရှုပ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ မြန်မြန် ရောက်ချင်ခါမှ မင်းနှယ်ကွာ”ဟု မောင်းမဲပြစ်တင်လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက် မိပြီး ဖြစ်သည်။ လှည်းကုလားအား ခေတ္တစောင့်ရန် မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဘစောနောက်မှ တဲဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ တဲမှာ အလွန်သေးငယ်၍ အိုမင်းယိုင်နွဲ့၍နေလေပြီ။ လူမသုံး၍ ပစ်ထားသည်မှာ အတော်ကြာပုံရသည်။ စုတ်ပြတ် ဟောင်းနွမ်းလွန်းလှသည်။ တဲဝသို့ ရောက်ကြရာ ဘစောက ရှေ့ကမဝင်ဘဲ လမ်းဖယ်၍ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့တိုးဝင်လိုက်သည့်တွင် တဲထောင့်၌ သွေးအလိမ်းလိမ်းလူးလျက် လူတစ်ယောက် လူးလွန်နေခြင်းကို မြင်ရလေသည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်ုပ်မှာ နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ရှေ့သို့တိုး၍ ထိုသူဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းလှမ်း၍ သွားလိုက်သည်။ ၎င်းသူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူ၊ ရွယ်တူ ခန့်လောက်ပင် ရှိသည်။ အရပ်ရှည်ပုံမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတူပင်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင်။ အသားအရေသာ သူက ကျွန်ုပ်ထက် ပို၍ ဖြူပါပေသည်။

အနီးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံးဖွင့်၍ ပြူးပြူး ကျယ်ကျယ်ကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ဘေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်လျက် သူ့အား ကူညီမည်ကဲ့သို့ အမူအရာပြရာ တစ်ဖန်

မျက်စိကို စုံပြန်မှိတ်လျက် တိုးတိုးပင် ညည်း၍နေသည်။

“မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မိတ်ဆွေ ဘယ်ကလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ ထိုသူလည်း အတန်ကြာမှ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးနောက် အဖြေမပေးသေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ထိုး၍ထားသော မြားကို သာ စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်ဆီက ဘာအကူအညီ လိုချင်သလဲ ပြောပါ။ ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်။ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေလိုမှတ်ပါ မိတ်ဆွေ”

ထိုသူမှာ ခဏမျှ ပြူးစိုက်၍ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ထိုး၍ထားသော မြားကို လက်ညှိုးထောက်၍ တစ်စုံတစ်ခုပြောလေဟန် ပါးစပ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း “မြား” ကို ရုတ်ခြည်းဖြုတ်လိုက်မိပြီးနောက် “မြားလေ၊ မိတ်ဆွေ မြား” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။

ထိုသူလည်း မြားကို ရာထူးအဆင့်အတန်း သိနားလည်သကဲ့သို့ နီးကပ်စွာ ယူ၍ကြည့်လိုက်ပြီး သဲ့သဲ့မျှပင် “ခင်ဗျား အစိုးရအရာရှိပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းနည်းသွားသကဲ့သို့ ညှိုးငယ်စွာ ပြောရှာလေသည်။

သူ၏သဘောကို ကျွန်ုပ်က ရုတ်ခြည်း နားလည်ကာ “စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျားကို ရန်မပြုပါဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ကူပါ့မယ်။ ဘာအကူ လိုတယ်သာပြောပါ။

“ကျွန်တော် သေလူပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အသက်တစ်သက်လုံးမှာ ခင်ဗျားဟာ နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ရရင်...”

“ဖြစ်ရပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာမဆို ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ ပြောပါ။ ကျွန်တော် ဆောင်ကြဉ်းပါ့မယ်။ ကတိပေးပါတယ်”

ဤသို့ ပြောသည့်တိုင် မျက်နှာရွှင်ပျမလာဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်

ကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အနာ နာ၍လား၊ စိတ်ထိခိုက်သွား၍လား၊ အသက် ထွက်သွားပြီလားဟု ပူပင်သောကရောက်သွားကာ ဗျာများသွားပြီးလျှင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် သူ့ခေါင်းကို ကောက်၍ထူပြီး “ဟေ့... ဘစောရဲ့ ကြည့်လုပ်စမ်းပါဦး”ဟု ဘစောကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ပကတိကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော ဘစောကို တွေ့ရ သဖြင့် ထ၍ ကန်လိုက်ချင်သောစိတ်များပင် ပေါက်မိလေသည်။

“ရေကလေး ဖျန်းရမှာ၊ မြောနေသလား မသိဘူး။ ရေလိုတယ် ဆရာ...ရေ...”

“ခွေးမသား...ရေမရှိပါဘူးဆိုခါမှ လာသေးတယ်။ ရေ...”

“ဆရာ ဟိုမှာ မျက်လုံးကြီး ဖွင့်လာပြီ”

ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးစရာလုပ်ပြီး ရယ်ချင်အောင် လုပ်တတ်သည့် သူ့အကျင့်ကို နောက်နောက်က ရယ်မိသော်လည်း ယခုသော် မရယ်အားတော့ဘဲ ထိုသူကိုသာ ငဲ့၍ကြည့်ကာ “မိတ်ဆွေ နာသလား၊ နာသလား၊ ဘယ်လိုနေသလဲ”နှင့် ပျာပျာသလဲ မေးရတော့၏။

ခေါင်းကို ညင်သာစွာယမ်း၍ ကျွန်ုပ်အား အသနားခံသည့်မျက်လုံး တို့ဖြင့် ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်၍နေလေသည်။

“မိတ်ဆွေ...ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်သလဲ”

ထိုသူလည်း သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ကာ ညှိုးငယ်စွာနှင့် “ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော် စိတ်ချရပါ့မလား”ဟု မဝေခွဲနိုင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ပြောနေ ခြင်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် အလွန်အမင်း ထိခိုက်လှသဖြင့် မသုံးသင့်သော စကားပင်ဖြစ်သော်လည်း “ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံး ကတိပေးတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ မိတ်ဆွေ။ ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။

စောစောကနှင့် မတူတော့ဘဲ မျက်နှာကလေး အနည်းငယ်ခန့်

လန်းသလို ရှိလာပြီးလျှင် “ကျွန်တော့်လုံချည် လှန်လိုက်ပါ။ ပေါင်မှာ စာတစ်စောင် စည်းထားတယ်။ အဲဒီစာကို ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးပေးပေးပါ။ ဖောက်လည်းမဖတ်ဖို့ ကတိပေးပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“စိတ်ချပါ မိတ်ဆွေ၊ ကတိပေးပါတယ်။ မှာတဲ့အတိုင်း ယုံကြည်ပါ”

“ကျွန်တော်တော့ ကင်ပေရဲ့သေနတ် ဦးသွားပြီ”

“ဪ...ခင်ဗျားကို ဂျပန်က ပစ်လိုက်တာလား၊ အို...ဖြစ်ရလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ထိုသူမှာ အဖြေမပေး။ ရင်မှဒဏ်ရာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး မချိမဆန့်ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားလူးလွန်၍ နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြည့်ရင်းပင် အကဲမလှတော့သဖြင့် “ခင်ဗျား နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါ”ဟု နားနားသို့ကပ်၍မေးရာ ရုတ်တရက် သက်သာသွားသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးကို လေးကန်စွာ ဖွင့်ပြီး...

“ကျွန်တော်...”

ရှေ့သို့လည်း ဆက်မပြောသေး။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေသကဲ့သို့ မျက်စိကိုစင်းပြီးနေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်မင်းစွာသိချင်ဇောနှင့် နားစွင့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ် ထင်သကဲ့သို့ တွေးတောတွေဝေနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘဝသစ်သို့ မျက်နှာမူနေမှန်းကို မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း စုံပိတ်သွားမှ သိရလေတော့၏။

နေပင် အတော်ကျ၍သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူ၏ ရုပ်အလောင်းကို မြေပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး သူ့ပေါင်တွင်ရှိစာကို ဆောလျင်စွာ ဖြုတ်ယူရလေသည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်နေစဉ် ဘစောမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုသကဲ့သို့ ထွက်သက်ဝင်သက် အလုပ်မှတစ်ပါး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး လုပ်၍

ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာအိတ်ပေါ်ရှိ လိပ်စာကိုကြည့်နေစဉ်တွင်မှ ဘစောက ဘယ်ကိုတဲ့လဲ ဆရာ”ဟု ကျွန်ုပ်အား အေးအေးလူလူ မေးနေပြန်သေးသည်။

“ကိုလူမောင်၊ အောက်ပိုင်း တိမ်မြုပ်ရွာတဲ့ကွ”

“လာလာသေးတယ်၊ တိမ်မြုပ်က”ဟု သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သွားရမည့် ခရီးပင်ဖြစ်သဖြင့် ခဲရာခဲဆစ် မဆောင်ကြဉ်းရခြင်းကို စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားမိသည်။ သူ မှာသည့်အတိုင်း ဖွင့်ကြည့်ရန် စိတ်အနည်းငယ်မျှမရှိဘဲ စာကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ထိုသူ့အား နောက်ဆုံး တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီးနောက် တဲဝသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

* * *

ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲထဲတွင် အလုပ်များနေသကဲ့သို့ တဲဝ တွင်လည်း လှည်းကုလားမှာ အလုပ်များနေပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာနိုင်သဖြင့် သူလည်း နွားများကိုလွှတ်၍ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေနေရာ ရုတ်တရက်ငိုက်များသွားခိုက် နွားတစ်ကောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိသောကြောင့် ဒေါင်းတောက် ဗျာများနေပြန်သည်။

စထွက်ကတည်းက ချောချောမောမော မရှိဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် နေသာဝင်လှသည့်တိုင်အောင် သူ့နွားကို ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ “ဟေ့...ဘစော၊ ငါတော့ မစောင့်ဘူး။ ရွာကို လျှောက်သွားမယ်။ မင်းသာ နွားရတော့ သူကြီးဦးဘအိမ်ကို မောင်းလိုက်လာခဲ့တော့”ဟု တစ်ခွန်းမှမလှန်ရဲအောင် ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောခဲ့ပြီး ရွာဘက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းလာသော စစ်ကားကလေးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ရုတ်ခြည်းထိုး၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ တစ်ခဏအတွင်း ကားပေါ်မှ ဂျပန်ကြီးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်အား ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ပြီးလျက်သား ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်၍နေလိုက်ရသည်။ မသင်္ကာသောမျက်စိနှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး “မင် ဘယ်က လာသလဲ၊ ဘယ်သူလဲ” ဟု အင်္ဂလိပ်စကား ပီပီသသနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်က အစိုးရအထူးအရာရှိပါ”

“ဘယ်မလဲ၊ လက်မှတ်ပြပါ”

ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်မှာ နားရင်းပါးရင်းများ ပူထူ၍သွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရာထူးတံဆိပ်ဖြစ်သောမြားမှာ တဲတွင်လဲ၍သေနေသော ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်ကို သတိရတော့သည်။ ထိုသူက ကင်ပေသေနတ်ဦးသွားပြီဟု ပြောသွားသောစကားကို တစ်မဟုတ်ချင်း သတိရကာ ဘေးများပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်အား မရှာဖွေဘဲ ရိုးရိုးပင်ဖမ်းဆီးသွားပါက ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ် ဦးကျော်မြင့်ဖြစ်ကြောင်းကို ၎င်းတို့ သံသယရှင်း၍ လွှတ်လိုက်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ရှာဖွေခဲ့လျှင် အန္တရာယ်အကယ်ရှိမည့် စာတစ်စောင်ကို ကျွန်ုပ် ပြရပေလိမ့်မည်။ သေသူအပေါ်တွင်လည်း ကတိမပျက်ကွက်နိုင်။ ကျွန်ုပ်တွင်လည်း ရန်များလျှင် များနိုင်စရာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်မှာ ဤတစ်ကြိမ်လောက် တစ်ခါဖူးမျှ စိတ်မအိုက်ဖူးပေ။

“ဘယ်မှာလဲ၊ လက်မှတ်ပေးပါ”

“ကျုပ်လှည်း နွားပျောက်လို့၊ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လှည်းပေါ်မှာ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျား မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါ”

သာ၍ မသင်္ကာသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့သို့ တိုး၍လာပြီး

သကာလ ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်အကျိုကို ဆွဲ၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏လက်မှ သေနတ်ကို ဆုပ်၍ လှလိုက်သည်။ ဂျပန်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ထက်ချွန်အားကြီး၍ သေနတ် ကို ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့မရောက်ဘဲ သေနတ်မှာ လူနှစ်ဦးလက်ထဲတွင် လူးလွန်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေသည်မှာ အနည်းငယ်ခန့် ကြာ၍နေပြီ။ ကျွန်ုပ် တွင်လည်း ချွေးပေါက်များ ယိုစီးလျက်ရှိသည်။ အဘယ်မျှ ကျွန်ုပ် ခွန်အားကြီးစွာစိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ကျွန်ုပ် လုနေရသည်ကို စာအားဖြင့် ရေးသားမဖော်ပြနိုင်တော့ပေ။ သူ့သေနတ်ကို သူ လက်တစ် ဖက်နှင့်ကိုင်နေရာကို ကျွန်ုပ်က လက်နှစ်ဖက်နှင့် အရင်းကိုစုံဝင်၍ အုပ်ဆုပ် ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လွတ်မှပင် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်နိုင်ပေတော့မည်။ အားအင်ရှိသမျှ အကုန်ကြိုး၍ ခိုင်မြဲစွာဆုပ်ထားရသဖြင့် သူ၏ တခြားလက်တစ်ဖက်မှာ ဘာမှ အသုံးမဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆုပ်ထားသော လက်အောက်သို့လျှို၍ သေနတ်ကိုယူလိုက်ပြီး အဝေးသို့ ပစ်လိုက်လေသည်။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ထိုသို့ လျင်မြန်စွာ လုပ်လိုက် သည့်အကြိမ်မှာ ကျွန်ုပ် သွား၍ကောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား မရုန်းနိုင်အောင် ချုပ်ဖက်ပြီး သူ့ခွန်အားရှိ သမျှနှင့် နှိပ်စက်ရန် အကြံရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကား သူ ထင်သကဲ့သို့ သွား၍ မကောက်ဘဲ အနီးရှိ တောစပ်သို့ စွတ်၍ အားရှိသလောက် ပြေးခဲ့လေတော့ သည်။ တောစပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့် တကွ ကျွန်ုပ်၏ လက်တစ်ဖက်မှာ ကျဉ်၍သွားသည်ကို သိလိုက်သော်လည်း အားမာန်မလျော့သေးဘဲ တောထဲသို့သာ ပြေးဝင်ခဲ့ရသည်။

ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်အားဘဲ တအား စွတ်၍ပြေးနေရာမှ အားအင် ကုန် ခန်းကာ ထိုး၍လဲကျသွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဘာမှ သတိမရတော့ချေ။

* * *

တစ်ခုခုပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်လဲလျောင်း၍နေရရာ ထိုအရာမှာ ကျွန်ုပ် သတိရသကဲ့သို့ မြေကြီးလို မမာကျောဘဲ ဝှမ်းများ၊ လဲများပေါ်တွင် လှဲနေရသကဲ့သို့ နူးညံ့လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိကို ဖြည်းလေးစွာ ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အခန်းငယ်ကလေး တစ်ခုထဲရှိ မွေ့ရာပေါ်တွင် ရောက်၍နေသည်။ အခန်းမှာ ငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသည်။ ကျွန်ုပ် ကြည့်နေစဉ် အခန်းထောင့်ရှိ တံခါးချပ်တစ်ဖက် ပွင့်လာပြီးနောက် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။ အဘိုးကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရွှင်ပျသော အမူအရာဖြင့် “မောင်ရင်... သတိရပါလား” ဟု အားရပါးရမေးကာ ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဘာမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မောင် သက်သာရဲ့လား၊ ကံကြီးလို့သာ ကျုပ်လူတွေနဲ့ တွေ့လို့ သာ။ ဒဏ်ရာက တော်တော်ပဲကြီးတယ်။ မောင့်ကို ဂျပန်က လက်ဦး သွားသလား။”

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းကို တစ်ဖန် ညိတ်၍ပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ၏အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိနိုင်သေးခင် အဘိုးကြီး၏ စကားသာ ကျွန်ုပ် နားထောင်နေသေးသည်။

“ကံကြီးလို့ပဲ မောင်ရေ၊ ကျုပ်လူတွေနဲ့ တွေ့လို့ပဲ။ ဒီမှာတော့ ဘာမှ မပူပါနဲ့တော့။ ကျုပ်လည်း သူကြီးလုပ်နေပေမယ့် ကျုပ်လည်း မောင့်လို တော်လှန်ရေးသမားပါပဲ။ ကျုပ်လေ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ပါဏာတိပါတကံ ဘာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။ ကျူးလွန်ရမှာလည်း အင်မတန် ကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရဲ့ ဂျပန်ကိုတော့ ကျုပ် သတ်ရဲတယ်။ ဂျပန်ကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်တဲ့လူကိုလည်း ကျုပ် သတ်ချင်တာပဲ။”

ယုံပါ။ ကျုပ်ကို အစိုးရက သူကြီးပြန်ခန့်ပေမယ့်လည်း မလွဲသာလို့ လုပ်နေတာပါ။ ကျုပ်တို့လူမျိုးကို ဒီလောက်တောင် ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း နိုင်လိုမင်းထုက်နှိပ်စက်တာ ခံနေနိုင်တဲ့လူတွေ ငြိမ်နေနိုင်တဲ့ လူတွေထက် အပေါင်းပါလုပ်နိုင်တဲ့လူတွေ ကျုပ်လက်နဲ့ကို ကိုယ်တိုင် သတ်ချင်တာပဲ။ ကျုပ်က တော်လှန်ရေးသမားပဲ။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သူစိမ်းပြင်ပြင်တစ်ယောက်အား ဘေးအန္တရာယ် ကြီးလှသည့် အတွင်းစကားများကို ဖွင့်ထုတ်ပြောပြနေသည်ကို အလွန် အမင်းအံ့ဩကာ ကြက်သေသေမိလေတော့သည်။

“အခု ဘမော်အစိုးရလည်း ရုပ်သေးဖြစ်နေတာ ကျုပ် ကြားပါ တယ်။ စိတ်မချမ်းသာစရာကြီးပဲ။ ကျုပ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကိုကျုပ် နိုင်ငံ ရေးကို လှူပြီးသား။ နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် တတ်အားသမျှ အသက်နဲ့လဲမယ်၊ စိတ်ဖြတ်ပြီးပြီ မောင်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မောင်တို့ တော်လှန်ရေးကို ကျုပ် အားပေးနေတာပေါ့။ ကျုပ် ဒီလိုအားပေးနေတာများ ဂျပန်ကရော၊ အစိုးရကရော သိများသိရင်...”

အဘိုးကြီးသည် ထိုစကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ကျွန်ုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ခြင်းကို သတိပြုလိုက်မိသည့်အလား။ “ဘာဖြစ် သလဲ သခင်ထွန်းဝင်း၊ နာသလား၊ မူးသလား” နှင့် ပျာပျာသလဲ မေးနေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘယ်အရပ် ရောက်နေမှန်းလည်း မသိ။ သူ ဘယ် နှယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား မပြောအပ်သည့် လျှို့ဝှက်သည့်အကြောင်းများကို ပြောနေသနည်းဟု နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရာတွင် သခင်ထွန်းဝင်း ဟု ကျွန်ုပ်အား ခေါ်နေသည့်အတွက် အဘိုးကြီး လူမှားနေခြင်းပဲဟု သိလာရသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်က “ဦး ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သခင်ထွန်းဝင်းလို့ ခေါ်သလဲ”ဟု မေးလိုက်မိသည်။

သွားပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် အပ်ကျရာကိုပင် သူသိနိုင်

သည့် အမှုအရာမျက်နှာပေးဖြင့် “မောင်က ခုတောင် ဦးကို မရိပ်မိ သေးဘူး ထင်တယ်။ ညက မောင့်ကို ထမ်းလာကြတော့ မောင့်အဝတ်တွေ သွေးစွန်း နေလို့ ကျုပ်သမီးက အကျီလဲပေးတယ်။ အဲဒီအကျီအိတ်ထဲမှာ ကိုလူမောင်ဆို ပြီး စာတစ်စောင်ရတယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့စောင့်နေတဲ့စာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လူ တွေကို မောင့်ကိုစောင့်ဖို့ တောစပ်ကို လွှတ်လိုက်တာ။ ကံကောင်းလို့ မောင့်ကို တွေ့ခဲ့ရတာ။ ဒီအတွက်ကတော့ စိတ်ချပါ။ တပ်မတော်လာရင် ကျုပ်တို့ အဆင်သင့်ပေါ့။ မောင်သာ နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ။ မောင် ခရီး ဆက်စရာရှိလည်း ခဏဆိုင်းပြီး ဒီမှာပဲလျှို့ဝှက်ပြီး ကုပါဦး။ အချိန်လည်း အတော်အသင့် လိုသေးတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်က ကြည်ညိုပါတယ်။ အများကြီးပဲ ပြုစုရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့။”

ကံကြမ္မာသည် ကျွန်ုပ်အား ဘယ်လိုများ ဖန်တီးမည်မသိ။ သမက်လောင်းအဖြစ်နှင့် ရောက်ရမည့်နေရာကို သွားလေသူအဖြစ်နှင့် ပို့လိုက်လေပြီ။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရသော သွားလေသူမှာ သခင် ထွန်းဝင်း မုချဖြစ်ရမည်။ ဤလူကြီးမှာလည်း ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံရန် အလိုရှိ သည့် အေးအေး၏ဖခင် တိမ်မြုပ်သူကြီး ဦးဘပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်တော် သခင်ထွန်းဝင်း မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရရဲ့ အထူးအရာရှိ ကျော်မြင့်ဟူ၍ပြောရ လျှင် ဂျပန်က သေအောင်မသတ်လိုက်ဘဲ သူကပဲ သေအောင်သတ်ချင် သတ်လိုက်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေမှာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် အလွန်ဆိုးရွားပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွ ရောက်နေရသည်နှင့်တူလှသည်။ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရမလား၊ သခင်ထွန်းဝင်းအဖြစ်နှင့် ခေတ္တနေ၍ လစ်ရမလားဟု မစဉ်းစားနိုင်၊ မဝေခွဲနိုင် ရှိနေစဉ်အတွင်း အဘိုးကြီးက တစ်ဖန် ဆက်၍ “ဘာမှ မပူနဲ့နော်။ မောင် ဒီမှာရှိတာ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သမီးပဲ သိတယ်။ ကျုပ်အိမ်က လူဝင်လူထွက်များတော့ အထူးဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်။ မနက်ကတောင် အကောင်တစ်ကောင် လှည်းတစ်စီးနဲ့ ပေါက်လာသေး

တယ်။ သူ့ဆရာ အစိုးရ အထူးအရာရှိပဲ။ ကျုပ်ဆီ တမင်လာသတဲ့။ မလာဘူးလားလို့ လာမေးလာတယ်။ ပုံပန်း ဒီအရာရှိက ကျုပ်အိမ်မှာ တည်း မလို့ပဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိပြီး “ဒီလူ ပြန်သွားပလား၊ ဦး ဘယ်လို ပြောလိုက်သလဲ” ဟု သွက်သွက်လက်လက် ကြီး မေးလိုက်မိလေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မောင်ရှိတဲ့အကြောင်း နည်းနည်းမှ မရိပ်မိစေ ရပါဘူး သူ့ဆရာလည်း မပါပါဘူး။ ကပည့်ပါ။ သူ့ဆရာလာတဲ့အထိ ဒီအိမ်ကပဲ နေပြီး သူ စောင့်ပါရစေတဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ထ၍မခုန်မိအောင် မနည်းကြီး သတိထားရတော့သည်။ ဒီအကောင်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ပင် သိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့ဘဲ ပြန်မည့် အကောင် မဟုတ်သဖြင့် ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်ကာ “ဒါဖြင့် ဒီကောင် ဒီအိမ်မှာ ပဲလား ဦး”

“အခုအထိတော့ ရှိသေးတယ်။ အရာရှိရဲ့ တပည့်ဆိုပေမယ့် ကာလက တယ်ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ စုံထောက် လာချင်လာမှာ။ ကျုပ်က မောင် အိမ်ရောက်နေတော့ နည်းနည်းမှမရိပ်မိနိုင်အောင် သူ့ကို နေချင်သလောက်နေပါလို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် နှင်လွှတ်ရမယ် မသိဘူး။

ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းကို မသိမသာ ချလိုက်ပြီး “ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေ လို့ ဘယ်တွေ့မလဲ၊ မင်းဆရာ မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာလို့ ပြောပါလား ဦးရဲ့”

“အကောင်းသားပဲ၊ ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်မယ် မောင်၊ မောင့်အနာ လည်း ဆေးထည့်ရဦးမယ်။ ကျုပ် သွားမယ်”

“ကျွန်တော့်ဖို့ ဆရာဝန် ခေါ်ထားသလား”

“မခေါ်ပါဘူး။ ကျုပ်သမီးက ဆေးကျောင်းကထွက်လာတာ။ ကုမစားပေမယ့် အစုံရှိပါတယ်။ လာလုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဘာမှမပူနဲ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထ၍သွားလေသည်။

အဘိုးကြီးထွက်သွားမှ ကျွန်ုပ်လည်း နေသာထိုင်သာရတော့ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လာရင်းပထမက ဤအိမ်ကို လာရောက်တည်းခိုပြီး မိန်းကလေးနှင့်တွေ့မည်။ ကျွန်ုပ်သဘောကျက တစ်နည်းနည်းနှင့်ရအောင် ကြိုးစားမည်ဟု ကြံဆ၍လာခဲ့ရင်း ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ယုယုယယ ကုသပေးလိမ့်မည်ကို အိပ်မက်မျှ မမက်ခဲ့ပေ။ စောစောကကံကို ဆဲရေးမိ သော်လည်း ယခု ကံကို ကျေးဇူးတင်မိပြန်သည်။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တစ်သက် တွင် မရိုးမဖြောင့် မလုပ်ခဲ့သဖြင့် အဘိုးကြီးအား အမှန်ကို ဖွင့်မပြောနိုင်ခြင်းကို မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရှုတ်ချမိသည်။ သို့သော်လည်း စီမံဖန်တီးသည့်ကံကို ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တော့ဟု သဘောပိုက်ရမလို ဖြစ်နေ လေသည်။

ထိုအတွင်း တံခါးဖွင့်သံကြားရပြန်၍ မျက်စိကို ပြန်၍ဖွင့် ရရာ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလျှင် တစ်သက်လုံးပင် မမှိတ်ဘဲနေနိုင်ပါရဲ့ဟု အောက်မေ့ မိလေသည်။ ကျောက်ဖြူဖြူထွတ်ထွတ်ကို ရုပ်လုံးထုပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် လာ၍ချထားသလို မှတ်ထင်ရလောက်ပါပေသည်။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ရပ်၍ကြည့်နေပုံမှာ အသက် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ကြည့်ရသူတစ်ဖက်သားအား ချမ်းမြေ့အေးမြစေလှသည်။ လျှံဝင်းတောက်ပလွန်စွာ လှပသည့် မျက်စိ အစုံတို့မှာ အလှတွင်မဟုတ်၊ ဣန္ဒြေရှင်အသွင်ပါ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထင်လင်းဖော်ပြနေလေသည်။ ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ မယှဉ်နိုင်ဘူးဟု ထွန်းအောင်ကြီးပြောဖူးစဉ်က နည်းနည်းတော့ ပိုလွန်းသည်ဟု ထင်မြင်မြော

ဆိုမိသော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် အလှရှင် ဣန္ဒြေရှင်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ယှဉ်စရာမရှိနိုင်ခြင်းကို ဝန်ခံရတော့မည်။ တိမ်မြုပ်က ရွဲနေတဲ့ ပုလဲကလေးပဲဟု ပြောစဉ်အခါက ပိုကဲ၍ပြောနေသည် ဟု အထင်မှားခဲ့ခြင်းကို ယခု ကျွန်ုပ်ဟာကျွန်ုပ် မှားကြောင်း ကောင်းစွာ သိရတော့သည်။

“သတိရပြီနော်”ဟု ကျွန်ုပ်အား ရပ်နေရာကမရွေ့ဘဲ မေးနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ဟုတ်ကဲ့...ရပါပြီ”ဟု ပြန်၍ ပြောရလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ လာနိုင်တယ်နော်”

“လာနိုင်ပါတယ် လာပါ”ဟုဆိုမှပင် ကျွန်ုပ်၏အနားသို့ ရောက်၍ လာတော့သည်။ သူ့အမူအရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးရှိလှသဖြင့် သူ့နာမည်နှင့်သူ လွန်စွာလိုက်ပါပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ခေါင်းအုံးတစ်ခုပေါ်တွင်တင်ကာ ပတ်တီးများကိုခွာ၍ထားခဲ့ပြီး တံခါးဝတွင်ချထားခဲ့သော ရေနွေးအိုးနှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာအိတ်ကို ထ၍ယူပြန်သည်။ လျှောက်ပုံသွားပုံ ကလေးမှာ အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ရင့်ကျက်သည့် ဣန္ဒြေ အရှိန်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ဘဲ ကလေးငယ် ကလေးကဲ့သို့ လုပ်သမျှခံ၍ နေရသည်။ အနားဆေးစဉ် ဆေးထည့်နေစဉ်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်အား စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ သူ့အလုပ်သာသူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး လုပ်၍နေလေသည်။ ပြီးစီး၍ ပတ်တီးစည်းရင်း “ညက ကျွန်မ ကျည်ဆန် ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”ဟု ကျွန်ုပ်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြော၍နေသည်။ အသံရော အမူအရာပါ ဒီလောက် ငြိမ်သက်နိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား အထူးပင် အံ့ဩစေလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီဒဏ်ရာ မြန်မြန်ပျောက်ပါ့မလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အနားတော့ အရက် (၂၀) လောက် ကြာချင်

ကြာမယ်။ ပျောက်ပေမယ့်လည်း သန်အောင်ကုရပါလိမ့်မယ်”

“ဒီရွာမှာ ဆေးရုံ မရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...မရှိပါဘူး။ အုတ်ဖိုမှာတောင် မရှိပါဘူး။ မင်းလှမှာမှ ရှိပါတယ်”

“ဟင်...ဒါဖြင့် လူနာ သိပ်အရေးကြီးရင် ဒီရွာတွေ ခက်တာပဲ”

“ဒါကြောင့် ဒီပညာကို ကျွန်မ သင်ပါတယ်”

ယခု ကြားရသောစကားသည် ပထမဆုံး သူ့ထံမှ အမြတ်နိုးဆုံး စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ကျောင်းကထွက်တာ ကြာပြီလား”

“အင်္ဂလိပ်တွေ ဆုတ်သွားတော့ အေး ကျောင်းကဆင်းတဲ့နှစ် ပါပဲ”

“ဪ...ဒါဖြင့်ရင် ဒီရွာမှာပဲ ဆေးခန်းဖွင့်နေသလား”

“ဆေးခန်း မဖွင့်ပါဘူး။ လူနာရှိတယ်သိရရင် ကျွန်မ သွားပြီး ကုပေးလိုက်တာပါပဲ”

“မြင့်မြတ်ပါပေတယ်”

မျက်နှာကလေးပေါ် သွေးရောင်ကလေးဖြတ်သန်း၍ ရှက် အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပုံကလေးမှာ ထိုမိန်းမပျို၏ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်းသော အချက်တွေထဲတွင် ၎င်းပါရော၍ အကျုံးဝင်သွားတော့သည်။

“သခင်ထွန်းဝင်းက အေးအေးထက်ပိုပြီး မြင့်မြတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီလူမျိုးကို ကုရတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှ မိန်းမပျိုအား ရှက်မိသည်ကို မဖော်ပြ နိုင်ပါ။ မိန်းမပျို၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကိုယ်လုံးကွယ် ပျောက်သွားရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိပြီး အလွန်အမင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဖခင်တွင်မဟုတ်ဘဲ သမီးပါ ကျွန်ုပ်အား နိုင်ငံအတွက်

စွန့်စားသော သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြည်ညိုလေးစားနေခြင်းကို အသိတရားက လူညာတစ်ဦးပဲဟု ရင်တွင်းတွင် လှောင်ပြောင်ရှုတ်ချခြင်းကို ကျွန်ုပ် ခံနေရသည်မှာ သံတွေခဲကို မျို၍ချနေရသကဲ့သို့ ပူလောင်လွန်းလှပါ၏။

“တစ်ရေးအိပ်ပါ၊ ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်”ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်အထိ ကျွန်ုပ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ မိမိကိုယ်နှင့် ကံကြမ္မာ ကိုသာ အဖန်တလဲလဲ အပြစ်တင်နေမိပါတော့သည်။

သို့ဖြင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့လာ၍ ဆေးထည့်ပေးတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် စကားဆွေးနွေးကြရာ သဘောတရား၊ အယူအဆ၊ စိတ်နေ စိတ်ထားတို့မှာ ထုထည်ကြီးမား၍ မြင့်မားလွန်းလှသဖြင့် “ကျော်မြင့် ဘဝနှင့် ငါ သူ့ကို ရမှရပါတော့မလား”ဟု ကြောင့်ကြပူပင်မိလေသည်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူ့အပေါ်တွင် တိုး၍ချစ်ခင်လာလေလေ ကိုယ့်အပြစ်ကိုကိုယ် စက်ဆုပ်လေလေ ဖြစ်လှသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲ ဟု ဖွင့်၍ ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား သခင်ထွန်းဝင်း တော်လှန်ရေးသမား တစ်ဦးအထင်နှင့် တော်လှန်ရန် သိုသိပ်စီစဉ်ထားပုံ တွေကို ပြောပြပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကိုပြောလျှင် မုချ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ထင်မြင်လွဲမှားကြ၍ အစီအစဉ်များ ပျက်သွားအောင် ဖြစ်မည်ကိုလည်း မဖြစ်ကြစေရန် ကျွန်ုပ်စိတ်ကိုပင် ချုပ်တည်း၍သာ စောင့်စည်း၍ နေရတော့သည်။

“အေးအေးရယ် ဘာပြုလို့ ဒီလောက် အေးရတာလဲ”ဟု ကျွန်ုပ် က မေးလိုက်သည့်အခါ “ဘယ်လို အေးလို့လဲ ကိုထွန်းဝင်း၊ အေးအေး ဘာအေးလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အေးအေးဟာ သိပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အေးအေးဆေးဆေး ရှိတာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ အေးအေး”

“စိတ်ရဲ့ တည်ငြိမ်ခြင်းဟာ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုတော့ ရစေတာပဲ

သခင်ထွန်းဝင်း”

“စိတ်ပညာတွေဖတ်ပြီး ဆည်းပူးလေ့လာနေသလား”

“အို...အေးအေး ဒီစာတွေ မဖတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရား၊ တရားတော်တော့ အမြဲမပြတ် လေ့လာပါတယ်။ သမာဓိက တည်ကြည်ခြင်းဖြစ်ပြီး တည်ကြည်ခြင်းက ငြိမ်သက်ခြင်းလည်း ဖြစ်စေတာပါပဲ။ ဒါတင်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ မီးအမျိုးမျိုးတွေကို သတ်နိုင်မှလည်း ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“နိုင်ငံရေး သဘောတရားနဲ့ တရားတော်နဲ့ဟာ တစ်ခါတလေ ဆန့်ကျင်မနေဘူးလား”

“ဘယ်သဘောတရားကို ဆိုလိုတာပါလဲ”

“ဥပမာ...ဆိုကြပါစို့တော့။ ဘာသာရေးဟာ ဘိန်းလိုပဲ။ မှိန်းစေတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေက ချမ်းသာလာတော့ ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာအောင် ပိုမိုအားထုတ်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကတော့ ရတတ်သမျှနဲ့ ရောင့်ရဲရမယ်၊ တင်းတိမ်ရမယ်၊ လောဘနည်းရမယ်ဆိုတဲ့ တရားတွေကို ကိုးကားယုံကြည်ပြီး အားထုတ်ချင်စိတ်မရှိဘဲ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ကြတော့ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲနယ်ထဲက ထွက်ဖို့မရှိဘူး။ သူတို့ရရမယ့် အခွင့်အရေးတွေကို သူတို့က မတောင်းဆိုကြတော့။ ပြင်းပြင်းထန် အာသီသမထားကြတော့ ဆင်းရဲပြီးရင်း ဆင်းရဲရင်းပဲ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံရေးပါရဂူတွေက ဘာသာရေးဟာ ဘိန်းပဲလို့ အယူရှိကြတယ်”

“ဒါက ဘယ်ဘာသာကို ပြောနေတာလဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာက ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ ဒီတရားသုံးပါး ပြထားပြီးသားပဲ။ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်မျိုးလုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတန်းအစားမခွဲခြားဘဲ ဒီပေါ်မှာ မှီနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အရာတစ်ခု အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင် ဖို့ဟာ ဒီတရားတွေပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒီအချက်တွေကို ဘယ်လောက်

ညီညွတ်အောင် လုပ်သလဲ၊ လုပ်သလောက် အကျိုးရှိစေရမယ်လို့ ဆိုထား
တယ်မဟုတ်ပါလား။ ဘာသာက ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို အားပေးပြီးသားပဲ။
နိုင်ငံရေးမှာ အယူအဆတွေဟာ ယထာဘူတ အမှန်ဖြစ်ဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။
အခါကာလ ဒေသကြည့်ဖို့လည်း သိပ်လိုတာပဲ။ ဟိုတစ်ပြည်မှာ ဒီလို
ဖြစ်လို့၊ ဒီတစ်ပြည်မှာလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အောင်မြင်ချင်မှ
အောင်မြင်နိုင်မယ်။ အောင်မြင်နိုင်ဖို့ဟာ အကျိုးရှိဖို့ဟာက ကာလဒေသကို
ကြည့်ပြီး နည်းမှန်လမ်းမှန် ရှာကြံဖို့ရာ ဉာဏ်သိပ်လိုတယ်လို့ အေးအေး
ထင်တာပဲ။ သခင်ထွန်းဝင်းတော့ အေးအေးထက် ပိုမြင်မှာပေါ့။

ထိုအခါမျိုးတိုင်း သူနှင့် ရှေ့ဆက် စကားမပြောချင်တော့ဘဲ
ကျွန်ုပ်ဖြစ်အင်ကို နာကျင်မိသည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် မိန်းမပျို
ရှေ့တွင် နဂိုအသွင်မျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် စာရင်းရှင်းမပြနိုင်သေးခြင်း
အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ရွံ့မုန်း၍လာတော့သည်။ ဒီအိမ်ပေါ်ကို
ဒီနည်းနှင့်ပို့လိုက်သည့် ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်မိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဘယ်နေရာအခါမှ သူ
မလာပါ။ သူနှင့် တွေ့ရ၊ စကားပြောရသည့်အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ထံသို့
ဆေးလာထည့်သည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုပ်က
“အေးအေးရယ်...တောမှာနေတာ ပျော်လို့လား၊ တောကို ကြိုက်လို့လား၊
တောမှာပဲ နေတော့မလား” ဟု သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ပညာကလေးနှင့် မထိုက်
မတန် ဖြစ်နေသည်ကို နှမြောမိသည့်အတိုင်း ပြောမိရာ...

“ပျော်တယ်ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုလို့နေနေရတာပဲ။
အေးအေးတစ်ယောက်တွင် မဟုတ်ဘူး၊ ပညာတတ် ယောက်ျား၊ မိန်းမ
အမြောက်အမြား တောမှာရှိဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ နိုင်ငံရေးရဲ့ အခြေခံဟာ တောပဲ။
တောကလူတွေ မနိုးကြားသမျှ မြို့က ဘယ်လိုလုပ် ခရီးရောက်
မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ နိုးကြားအောင်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှလာပြီး

ဟောလို့၊ ပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အစဉ်သဖြင့်နေပြီး သူတို့မျက်စိကို ဖွင့်ပေးဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက မိန်းမတွေကို မျက်စိဖွင့် ပေးဖို့ သိပ်လိုတာပဲ။ သူတို့က မြို့သူတွေလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ လင်နဲ့ ပွဲထမ်း၊ ဦးထမ်းဖို့ ထကြွလုံ့လတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ အမြင်မကျယ်တာ၊ မျက်စိမပွင့်တာဟာ သူတို့ကိုယ်သူကို နှစ်ရံတွင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကပေါက် ဖွားတဲ့ သားရော၊ သမီးပါ နှစ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ စားတဲ့နေရာ၊ ဝတ်တဲ့နေရာ၊ နေတဲ့နေရာတွေဟာ ဘယ်လောက်များ စနစ်၊ စည်းကမ်းမရှိဘဲ ပက်စက် တယ်ဆိုတာ ရွာတွေမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေ၊ တဲတွေကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ လူကို အမျိုးမျိုး ဖန်တီးတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်သာယာ သားနားမှလည်း လူဟာ လူနဲ့တူလာတာပဲ။ လူဟာ လူလိုနေချင်တာပဲ။ ဟိုအိမ်ကြည့်လည်း ဗွက်နဲ့၊ ရွံ့နဲ့၊ ချေးနဲ့၊ ဖုန်နဲ့။ ဒီအိမ်ကြည့်လည်း ဗွက်နဲ့၊ ရွံ့နဲ့၊ ဖုန်နဲ့ ဆိုတော့ သူတို့မျက်စိတွေက ယဉ်ပါးပြီး ဒါကိုပြုပြင်ဖို့ စိတ်မကူး တော့ဘူး။ တချို့အိမ်တွေမှာ အိမ်အဝင်မှာ ဗွက်သာနစ်နေတယ်၊ တံတား မခင်းဘူး။ တချို့ အိမ်ရှိပြီး အိမ်သာမရှိဘူး။ ကန်သင်းထဲ၊ လယ်ထဲမှာ ကိစ္စပြီးကြတယ်။ စားတာ၊ သောက်တာလည်း ကလေးရောလူကြီးပါ စည်းကမ်းမရှိဘူး။ လူလို မစားဘူး၊ လူအသိဉာဏ်ကို မသုံးဘူး။ ထမင်းလုံး ရော၊ အရိုးအရင်းရော၊ တို့စရာ အရွက်၊ အခက်ရော စားပွဲလေးပေါ်မှာစားရင်း ပုံတင်နေတာပဲ။ ဒါကို ပန်းကန်တစ်ချပ်၊ ခွက်တစ်ခုနဲ့ ထည့်ဖို့ရာ စိတ်ကူး မရှိဘူး။ စားတုန်းတောင် ဒီလိုလုပ်တော့ စားပြီးရင် ဆိုရင်တော့ ဒါကို အဝေးမှာ ပစ်ဖို့၊ မြှုပ်ဖို့စိတ် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ အဲဒီလောက် အစစ အဘက်ဘက်က အဆင့်အတန်းမရှိတာဟာ အိမ်သူတွေ ညံ့ဖျင်းလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ သန့်ရှင်းရေးနဲ့ စည်းကမ်းစနစ်သေဝပ်ရေးဟာ လူတစ်မျိုးမြင့်မား ဖို့ရာ အခြေခံ အုတ်မြစ်တစ်ချပ်ပဲ။ သူတို့ကို လူတန်းစေ့စေ့နေတာ၊ ထိုင်တာ၊ ပြမှ၊ ပြောမှ သူတို့မျက်စိကို ဖွင့်ပေးမှ သူတို့မှာ အဆင့်အတန်းရှိလာမယ်။

သူတို့ အဆင့်အတန်းမြင့်မှလည်း နိုင်ငံရဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တာ မြင်ရတော့ မှာပဲ။ မြန်မာပြည်ကြီးကို ပြန်လည်ထူထောင်ချင်ရင် မြို့မှာမထူထောင်ဘဲ တောမှာ ထူထောင်မှ မြန်မြန်ကြီး လိုရာရောက်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“နို့...အေးအေးကော ရွာမှာ ဘယ်လို ပြုပြင်နေသလဲ။ အခက် အခဲကော မရှိဘူးလား”

“အေးအေးအဖို့တော့ သိပ်မခက်လှဘူး။ အေးအေးက ဆရာဝန် ဆိုတော့ သူတို့လည်း ရိုသေကြတယ်။ အိမ်ပေါက်ဝလိုလို ရောက်နေလို့ ဒီလို မစားနဲ့၊ ဒီလို မနေနဲ့၊ ဒီလို မဝတ်နဲ့လို့ ကြပ်မတ်ပြီး နှိုးဆော်ဆောင်ရွက် နေတော့ အခု ရွာမှာ ကျောက်ရောဂါတို့၊ ဝမ်းရောဂါတို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကလေး ဖွားသေစာရင်းလည်း နည်းနည်းလာပါတယ်။ အေးအေးက သူတို့ ကို မေတ္တာနဲ့၊ အခစားနားမယူဘဲ ကုသညွှန်ကြားနေတော့ အေးအေးကို ဆရာလေး...ဆရာလေးနဲ့ သိပ်ကို ချစ်ခင်ကြတာပါပဲ။ အနောက်နိုင်ငံက သူနာပြု ဆရာမတွေ၊ သီလရှင်တွေ လွှတ်လွှတ်ပြီး အခမဲ့ နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်ကြတော့ အောင်မြင်သလိုပါပဲ။ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ အခု ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့၊ ဘုရားတန်ဆောင်းတို့၊ ဧရပ်တို့ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နည်းစနစ်တကျထားတော့ အနောက်နိုင်ငံက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေလို ဖြစ်လာတယ်။ ရွာလမ်းတွေ၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်တွေလည်း သန့်သထက် သန့်လာပြီ။ ဖေဖေကလည်း သြဇာရှိ၊ ကျွန်မကလည်း စေတနာ့ဝန်ထမ်းဆို တော့ ပြုပြင်ဖို့ရာ လွယ်နေတာပါပဲ”

“ဒီရွာမှာ ကျောင်းကော ရှိသလား”

“စာသင်ကျောင်း ရှိပါတယ်။ ကျောင်းကိုလည်း အေးအေး တစ်ပတ်တစ်ခါသွားပြီး ကလေးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ စစ်ဆေးဖို့ ရောက်နေရလို့ ကလေးတွေရော၊ ကျောင်းရောဆိုသလိုပါပဲ။ ပြုပြင်ပေး နေရတာပါပဲ”

“အင်မတန်ကို မွန်မြတ်တာပါပဲ။ ပညာတတ် မိန်းမတွေကို ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ ရွာတွေလွတ်ရရင် လွတ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“မိန်းမအသင်းကြီးတစ်သင်းက လူချမ်းသာတွေဆီမှာ ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံပြီး ရွာတွေကို လက်တွေ့ဝါဒတွေ တာဝန်ပေးပြီး ဆရာမတွေ လွတ်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဒါနဲ့ စုံထောက်တွေကလည်း ဥဒဟိုမို့ အေးအေးတို့ လက်နက် တွေ ဝှက်ပေးနေတာ၊ စစ်သားတွေကိုဝှက်နေတာ သိသွားရင် ဘေးသိပ် ကြီးတာပဲ။ အေးအေး မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“သေရတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး သခင်ထွန်းဝင်း၊ မြန်မာပြည် ကြီး လွတ်လပ်ဖို့ဟာ ဂျပန်လက်က လွတ်မြောက်ဖို့ဟာ သခင်ထွန်းဝင်း တို့လည်း အသက်နဲ့ လဲရမှာပဲ။ အေးအေးတို့လည်း လဲရမယ်ဆိုရင်တော့ လဲရတော့မှာပဲ။ တတ်နိုင်တဲ့သူတွေက ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဒီလို သဘောထား ကြရင် သိပ်မြန်မှာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပေါင်းချောင်ကလေးနှင့်ထည့်၍ တိမ်မြုပ် ရွာကယူခဲ့ပြီး မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးထည့်၍ ပြလိုက်ချင်သောစိတ်များပင် ပေါက်မိသည်။ စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး သူ့အား စိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။ ကြည်ညိုခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့မှာ ရေကာတာ ကျိုးသကဲ့သို့။ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်းဝယ် ဒလဟောသွန်၍ ဆင်းနေလေသည်။ အေးအေး ဆေးဆေး ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောနေပုံမှာ နားထောင်၍မငြီးနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကို အထင်ကြီး၍ လာရတိုင်း၊ လာရတိုင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် အထင်သေး၍ လာမိတော့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွံ့မှန်း၍ လာလာသဖြင့် စိတ်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေလှသည်။ ထိုဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ဖွင့်ပြောမည် ကြံတိုင်းကြံတိုင်း ကျွန်ုပ်တွင်မဟုတ်၊ ၎င်းတို့ပါ အစီအစဉ်ပျက်ပြား၍ အကျိုးယုတ်ဖို့ရာရှိသဖြင့် စောင့်စည်းနိုင်သမျှ

အောင့်အည်းချုပ်တည်း၍ အခါအခွင့်ကို စောင့်နေရတော့သည်။

တစ်ညလုံးပင် ကျွန်ုပ်မအိပ်နိုင်ဘဲ တစ်ညနေလုံး သူပြောသွားသည့်စကားများ၊ သူ၏ အယူအဆ၊ အတွေးအတော၊ အပြုအမူများကို အထပ်ထပ်ပြန်၍ သုံးသပ်ဆင်ခြင်နေမိတော့သည်။ ထွန်းမောင်ကြီးက မာနအလွန်ကြီးသည်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘာကို မာနကြီးတယ် ပြောတာလဲ။ ပိုက်ဆံရှိလို့ မာနကြီးတယ် ပြောတာလား။ ရုပ်ချောလို့ မာနကြီးတာလား။ ဒီကောင် ဘာကို မာနကြီးတယ် ပြောတာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရာတွင်လည်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ ခံ့ညား၊ ရင့်ကျက်၊ တည်ကြည်လှသဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားမှ မချိတ်ရဲအောင် ဖြစ်၍သာ။ သူ့အား မာနကြီးသည်ဟု ထင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထင်မည်ဆိုကလည်း ထင်လောက်ပါပေသည်။ ကျွန်ုပ်ပင် သူ့အား လူပျိုစကား ပြောဖို့ရာ ခက်ခဲ၍နေလေသည်။ ယခုသော် သူ့အား မာနကြီးသည်ဟု ထင်ဖို့ရာမရှိ၊ ကျွန်ုပ်သာလျှင် စွန့်စားဖို့ရာရှိသည်ကို အခြေမှန် သိရပါတော့သည်။

* * *

ကျွန်ုပ် ဤအိမ်သို့ ရောက်နေသည်မှာ ယနေ့ အရက် (၂၀) မြောက်ရှိလေပြီ။ လက်နာမှာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သက်သာကာ ရောက်စကကဲ့သို့ လဲ၍မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် ထိုင်လို့၊ ထလိုနေနိုင်လာပေသည်။ ဘစောမှာ ကျွန်ုပ်အားရှာဖွေရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး ကတည်းက ယနေ့အထိ ပြန်လာသည်ဟု မကြားရပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အဘိုးကြီးနှင့် အေးအေးအပြင် အစေခံယောက်ျားကြီးမှတစ်ပါး မည်သူ နှင့်မျှ မတွေ့ရ။ အေးအေးက မနက်တိုင်း၊ ညနေတိုင်းလာ၍ အဘိုးကြီးက နေ့လယ်နေ့ခင်း လာတတ်လေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးတာဝန်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျေပွန်စွာထမ်းရွက်နေကြသည်။

ထူးဆန်းပုံမှာ အဘိုးကြီးသည် ယနေ့တိုင် သခင်ထွန်းဝင်း အဖြစ်မှလွဲ၍ မြို့ရွာဒေသ၊ ဇာတိဇာစ်မြစ်ကို တစ်ခါဖူးမျှ မမေးပေ။ သခင်ထွန်းဝင်းကို ၎င်းတို့ တစ်ခါဖူးမျှ တွေ့ဖူးမည်မထင်ချေ။ သခင်ထွန်းဝင်းကို ဗဟိုတော် လှန်ရေးတပ်က သာယာဝတီ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သို့ စာပေးရန် လွှတ်သူဟု သာ ခန့်မှန်း၍ ယူကြည့်နိုင်လေသည်။ ယနေ့အထိ လုံးလုံးမပေါ်ပေါက်သေးဘဲ ဤအိမ်တွင် ရှောင်၍နေခြင်းကိုထောက်၍ သခင်ထွန်းဝင်း၏ အဆက်အသွယ်မှာ ဤအရပ်နှင့်ဝေးကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပူပင်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်းဒဏ်တို့က အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်နေသဖြင့် လှောင်အိမ်ပိတ်မိနေသည့် ငှက်ကဲ့သို့ တစ်နေ့တခြား ခွန်အားလျော့လျက်ရှိသည်။ ဒီဘဝက ဘယ်တော့ ကျွတ်ရမည်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဘယ်လို ကျွတ်ရမည်ဟု နေ့စဉ်ပင် အကြံယူ၍နေရသည်။ ကျွန်ုပ်ကသာ အေးအေးအား တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေ၍နေပြီး အေးအေးထံမှ ကျွန်ုပ်အား မေတ္တာထားယောင် အရိပ်အငွေ့မှ မသန်းသေးသဖြင့် ဤအချက်ကလည်း စိတ်မအေးရသေးပေ။ ကျော်မြင့်ဘဝနှင့် ဘယ်တော့ သူ့မေတ္တာကို ရယူရပါမည်နည်းဟူ၍လည်း စိတ်တစ်စိတ်က အခါအခွင့် စောင့်လင့်တုန်းပင်။ ကျော်မြင့်အဖြစ်ကို ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် မုန်းတီး၍ သွားကြမည်လားဟုလည်း စိုးရိမ်မိသေးသည်။ ယနေ့အဖို့လည်း စိတ်ညစ်ညူးလွန်းသဖြင့် အိပ်၍မနေတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍နေမိသည်။ လေပြည်လေညင်းကလေးက တလူးလူး၊ တလွန့်လွန့် တိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် လန်းဆတ်သွားသကဲ့ ထင်မှတ်ရသည်။ အဘိုးကြီးအပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေးအပေါ်တွင်လည်းကောင်း သခင်ထွန်းဝင်းမဟုတ်ကြောင်းကို ဘယ်ကဲ့သို့ ရှင်းလင်းပြောပြရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု အကြံယူ၊ ဉာဏ်ယူနေမိသည်။

တံခါးဖွင့်၍ မိန်းမပျိုကိုယ်တိုင်ပင်ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်လည်း

ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ် နေ့စဉ် မြင်နေကျထက် ယနေ့ ပို၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်လာခြင်းကို စဉ်းစား၍မရသဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ သူ လုပ်သမျှကိုသာ ငြိမ်၍ခံနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ ခါတိုင်းနေ့များတွင် နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့လည်း မဆက်ဘဲ ရင့်ကျက်သည့် ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ငြိမ်သက်စွာ လုပ်ဖွယ်ရာရှိသမျှတို့ကို လုပ်၍နေလေတော့သည်။

အားလုံး ပြီးစီးသွားပြီးလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးဘဲ ပြတင်းပေါက်တွင် စောစောက ကျွန်ုပ်ရပ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ကျောခိုင်း၍ရပ်နေသည်။ လူနှစ်ယောက်ရှိလျက်နှင့် အခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ငါ့အကြောင်းများသိလို့ အပြောခက်နေတော့သလားဟုလည်း များစွာ ပူပင်ကြောင့်ကြ ဖြစ်မိပါသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ် အရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရဘဲ ပကတိ ကြည်လင်သိမ်မွေ့ ချောမောလှပလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့သော် နေ့စဉ်မြင်ရသည့် ဣန္ဒြေထက် ယနေ့မြင်ရသော ဣန္ဒြေက ကြီးရင့်လွန်းလှသဖြင့် ပိုမို၍ ခံ့ညားနေသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ သူလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် လေပြည်လေညင်းကလေးကို သုံးဆောင်ခံစား နေပေလိမ့်မည်။ သူ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေခြင်းကို ပန်းချီ ကားကြီးတစ်ကား ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် လာ၍ချိတ်ပြထားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မှာ ရှုမဝနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ အဆက်အပေါက်၊ အချိုးအစားကျနေပုံကလေးမှာ တိတိရီရီ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိလှသဖြင့် အမှန်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤအချိန်သည် အေးအေးအား အမက်မောဆုံးသောအချိန် ဖြစ်မိပါသည်။ ကိုယ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည့် ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ အလွန်အေးလွန်လွန်း သလောက် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ပို၍သာ စိုးရိမ်ပူပင်လာတော့သည်။

“သခင်ထွန်းဝင်း၊ ဒီနေ့ ဂျပန်နှစ်ယောက် လာတယ်၊ ဘယ်သူ သတင်းပေးတယ် မသိဘူး။ ဖေဖေ့ကို စစ်ဆေးဖို့ဆိုပြီး ခေါ်သွားကြတယ်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကြားရသော သတင်းကိုလည်း အံ့ဩမိ၏။ သူ့ကို လည်း ပို၍ အံ့ဩမိပါ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့် အချက်အလက်တို့ကို သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှာကြည့်မိသော် လည်း စိုးစဉ်းမျှ အရိပ်အယောင် မမြင်ရ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါပေသည်။

“ဖြစ်ရလေ...အေးအေးရယ်၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်ကို ခေါ်သွား တာလဲ”

“နေ့လယ်ကပါပဲ။ စစ်တပ်ကို ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“ဦးက ဘာများပြောသွားသေးသလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“အေးအေးကိုလေ”

“သတိထားပြီး ပိပိရီရီလုပ်ဖို့ပဲ ပြောသွားပါတယ်”

“အခု အရေးကြီးလာပြီလား၊ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ကြီးပြီ ဆိုပါတော့။ တချို့ တပ်သားတွေတောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး လစ်လာကြလို့ တောထဲရောက်လာပြီ။ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် အေးအေးကို ဖေဖေ တာဝန်အကုန်လွှဲသွားတယ်။

ရောက်လာကြတဲ့သူတွေက သခင်ထွန်းဝင်းကို တွေ့ချင်တယ် လို့များ ပြောကြသေးသလား အေးအေး”ဟု ကျွန်ုပ်က မရဲတရဲ မေးရာ”

“မမေးပါဘူး၊ သူတို့ မသိကြသေးပါဘူး”

တစ်ယောက်လူ အဓိပ္ပာယ် ကောက်မှားနေသည်ကို သိလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကားကို အဆင်ပြေ ကြည့်ပြောနေရခြင်းကို အလွန်အမင်း စက်ဆုပ်လှသဖြင့် ယခုပင် ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဟု ကြံပြီးမှ တစ်ဖန်

အကြောင်းကြောင်းကို စဉ်းစား၍ နေရပြန်ပါသည်။

“ဦးဆီကို အေးအေး လိုက်မသွားဘူးလား။ အေးအေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာပဲနော်”

“အေးအေးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ရာ မပြောသွားပါဘူး။ ဒီမှာ မလစ်လပ်ဖို့သာ မှာသွားပါတယ်။ စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အစကတည်းက ဒီဘေးကိုမြင်ပြီးလို့ ဆင်ခြင်ပြီး ဖြေနိုင်ပါတယ်။ လွတ်ရင်လည်း လွတ်လိုက်မှာပါပဲ။ ခေါ်ရုံခေါ်မေးတာလား မသိဘူး။ လျှို့ဝှက်တဲ့ အလုပ်ဟာ ပေါ်ပေါက်တတ်တာမျိုးပဲနော်”

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထ၍သွားတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ သို့ကြည့်ရာတွင် ရဲရဲကြည့်ဝံ့သူမှာ အေးအေး ဖြစ်၍ ပထမဆုံး မျက်နှာလွဲသူမှာ ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ မတည်ငြိမ်သော စိတ်ဓာတ်မှာ ကြီးလေးသော ပြဿနာပေါ်တွင် တာရှည်မတည်တံ့နိုင်ဘဲ အလံတံခွန်ကဲ့သို့ တလွင့်လွင့် လွန်လူး၍နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မထူးတော့ပါဘူး ပြောလိုက်တော့မယ်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ၎င်းအား ပြန်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေလျက်ပင် ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အနာလည်း သက်သာပြီ၊ ကျွန်တော် သွားနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

“သွားရင်တော့ သွားနိုင်ပါပြီ။ တစ်နေ့ ဒီအိမ်ကို ဂျပန် မရှာဘူးလို့ မတွက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား” ကျွန်ုပ်မှာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မလှုပ်မိရန် အထူး သတိပြုလိုက်ရသည်။ ဂျပန်ကို ပြန်လှန်ခုခံပြီဖြစ်၍ ထပ်မံ၍ ဂျပန်နှင့် တွေ့ရဖို့ရာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား တော်လှန်ရေးသမား တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် အထင်ကြီးနေခြင်းကို မခံဝံ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့သည်။ “နက်ဖြန်လောက်ပဲ ကျွန်တော် သွားချင်တယ်။ စောစောက မသွားခင်

အေးအေးကို ပြောစရာတွေ ရှိပါတယ်။ စောစောကမပြောဘဲ နေတာရယ်၊ အခုမှ ပြောတာရယ်ကို အေးအေး ရှုတ်ချမယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ခံဖို့ပါပဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ သခင်ထွန်းဝင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးအေး သိပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ထဲမှ သွေးကြောများ ခဏမျှ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ဖြစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ဆက်ပြောရန်ပင် သတိမရဘဲ သူ့ကိုကြည့်၍ ကြက်သေ သေနေမိသည်။ သူပြောလိုက်သည့် စကားနှင့် သူ့အမူအရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးနိုင်လွန်းလှသဖြင့် လူသား စစ်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေရောသလားဟု အောက်မေ့မိပါသည်။

“အေးအေး ဘယ်လို သိလဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အတော်အံ့ဩ သွားတယ်။ မြင်မြင်ချင်း သိတာပဲလား။ ပြောပါဦး အေးအေးရယ်”

“မြင်မြင်ချင်း မသိပါဘူး။ ရှင်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မဦးလေး ဦးလူမောင်အိမ်ကို သွားတယ်။ သွားတော့ ရှင့်တပည့်ကို အိမ်ရှေ့မှာ မယောင်မလည် လုပ်နေတာတွေ့တယ်။ အေးအေးစိတ်မှာ မနက်ကပဲ အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ဆရာ ရှာတာလည်း ပြောတယ်။ ဒီကိုလည်း လာတာထူးပါတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး စုံစမ်းချင်လာတယ်။ သူက ဦးလူမောင်အိမ် ဒီအိမ်ပဲလားလို့ အေးအေးကို မေးတာပါ။ အေးအေး က ဟုတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ အေးအေးအိမ် မနက်လာတော့ သူ့ကိုသာ အေးအေး တွေ့တယ်။ သူက အေးအေးကို မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အေးအေးက ဒီအိမ်ကပါပဲ။ ဘာကိစ္စရှိသလဲ။ ပြောပါဆိုလည်း တော်တော်နဲ့ မပြောဘူး။ ဒီလိုမပြောတော့ အကြောင်းတစ်ခုပဲလို့ စိတ် ချပြီး ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်၊ ပြောပါလို့ မရမကမေးမှ ဦးကျော်မြင့်ဆိုတာ ညက ဒီအိမ်ကို မလာဘူး လားလို့ မေးတယ်။ မနက်ကလည်း ဖေဖေကို ဆရာရောက်ပလားလို့

သူပဲမေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတာနဲ့ မလာဘူး။ ကိစ္စထူးသလား။ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာဖို့ရှိလို့လဲလို့ မေးတော့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ပဲ စာတစ်စောင်ပေးစရာ သူ့မှာ ပါလာလို့ပါတဲ့။ အေးအေးတို့ လိုချင်တဲ့စာက ညက ရှင့်ဆီကရပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ စာစကားပြောတော့ ဒီစာမျိုးဟာ နှစ်စောင်လည်း မရှိရဘူး။ လူနှစ်ဦးလည်း မဖြစ်ရဘူး မဟုတ်လား။ အေးအေးတို့သိရတာက သခင်ထွန်းဝင်းဆိုတဲ့လူက လာပေးလိမ့်မယ် သိရတယ်။ အခု သူက သူ့ဆရာဦးကျော်မြင့် လာမပေးဘူးလား မေးနေတယ်။ အေးအေးလည်း နည်းနည်းထူးဆန်းတာ သိရပြီး သူ့ကို ပေါ်အောင် စစ်မှပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး ဪ...ဟုတ်လား၊ ဦးကျော်မြင့်နဲ့တစ်ဆင့် ပေးလိုက်သလား၊ ကျွန်မတို့လည်း ဒီစာမျှော်နေတာပဲ။ စာယူလာတဲ့လူကော ရှင်နဲ့တွေ့ရလား၊ မာရဲ့နော်လို့ မေးလိုက်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီလူနဲ့ ဘာတော်သလဲတဲ့။ အေးအေးက အစ်ကိုလိုပါပဲဆိုတော့ အေးအေးကို သနားသွားသလိုပဲ။ မျက်နှာက ပြနေတယ်။ ဒါနဲ့ အမျိုးမျိုး မရမကမေးတော့မှ ခင်ဗျား အစ်ကို သေပြီဆိုပြီး လမ်းခရီးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေ ပြောတယ်။ အဲဒီစာကို သူ့ဆရာ ယူလာတယ်။ အခု သူ့ဆရာလည်း ပျောက်နေတယ်လို့ပြောပြီး အေးအေးကို အထပ်ထပ်ပိတ်တော့တာပဲ။ အေးအေးကလည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဒီစကားကို ဘယ်သူမှမပြောဖို့ ပိတ်လိုက်တယ်”

အေးအေးသည် ဆက်၍ မပြောသေးဘဲ ရပ်၍နေလေ၏။

“ဆက်ပါဦး အေးအေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကံကို ကျွန်တော်ဖြင့် ရယ်ပဲ ရယ်ချင်တော့တယ်။ ရှင့်ဆရာ အိမ်မှာရှိတယ်လို့ အေးအေး မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ဘယ်လို ပြောလို့ဖြစ်မလဲ။ ရှင့်ကို သခင်ထွန်းဝင်း ရယ်လို့ ဖေဖေက ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်တယ်။ အေးအေးက သခင် ထွန်းဝင်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဖေဖေစိတ်ကို အေးအေး နည်းနည်းမှ မပိုင်စိုးနိုင်ဘူး။”

ဂျပန်က ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာဟာ ရှင် အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ဦးမို့ ပစ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး။ သေသွားတဲ့ သူ့အပေါ်မှာထားတဲ့ ကတိအတွက် ဒီစာကို ရှင် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်အောင် စွန့်စားတယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အေးအေး စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ယောက်ျားပီသပါပေတယ်။ မြင့်မြတ်ပါပေတယ်။ ဒီစာဟာ အေးအေးတို့ တစ်မျိုးလုံး၊ တစ်ဆွေလုံး ဘေးသင့်နိုင်တာမို့ ရှင်ကို အေးအေး အများကြီးပဲ ကျေးဇူး တင်မိပါတယ်။ ရှင် မှန်တာကို သက်ညှာပြီး ဖွင့်မပြောသေးတာပဲလို့ ကျွန်မယူဆတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ချောတာ၊ လှတာတွင် မဟုတ်ဘဲ အဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပါးနပ်လိမ္မာ၊ ပီရိခြင်းတို့ကို ချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။ မြေမသေ တုတ်မကျိုး၊ နှစ်ဦးအကျိုး မမဲ့ဖို့ရာ ဆိုင်းလိုက်ခြင်းအတွက် ပညာဉာဏ် မသေးသိမ်ခြင်းကိုလည်း ချီးမွမ်းပြီးရင်း ချီးမွမ်းရင်း ဖြစ်နေမိသည်။

“နိုင်ငံရေးနဲ့ စွန့်စားတဲ့သူ မဟုတ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မြင့်မြတ်တယ်လို့ မယူဆစေချင်ပါဘူး”

“နိုင်ငံရေးမှ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကတိသစ္စာကို အသက်စွန့်ပြီး တည်ကြည်ခိုင်မြဲတဲ့သူကို အေးအေး ကြည်ညိုပါတယ်”

“နို့...ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ရယ်ကော မသိဘူးလား။ တပည့်ကို မမေးလိုက်ဘူးလား”

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်ုပ် အခွင့်ပေးပါပြီဟု မေးလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဤကိစ္စအတွက် လှောင်အိမ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်သူမှာ ဘစော ဖြစ်သည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှ သော့ဖွင့်၍ ထုတ်ပေးသူမှာလည်း ဘစောပင် ဖြစ်သည်။ နားဖောက်ရန်မှာကား ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ပင်ဖြစ်၍ ထိုမေးခွန်းကို သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ကျွန်ုပ် မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ မမေးပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်း ထလိုက်သည်။ သူ ရပ်နေသော ပြတင်းနားသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်၍သွားပြီး သူ့ရှေ့ တည့်တည့်၌ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်တွင်း ၌ရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အခိုးအငွေ့တို့မှာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိအစုံ တို့တွင် အစွမ်းကုန် ရောင်စုံလွှတ်၍နေကြသည်။ သူက မျက်လွှာကို ချလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်လျက်နေရှာသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် သူနှင့် ကျွန်ုပ်သာရှိ သည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

ညနေစောင်း နေရောင်ခြည်သည် သူ့အလှအား အစွမ်းကုန် ထိုး၍ ပြနေလေသည်။ “ကိုကျော်မြင့် ဒီကိုလာတာ အေးအေးရဲ့ သတင်းကလေးက မွေးလွန်လွန်းလို့ တွေ့ရလိုတွေ့ရငြား ကြိုးစားပြီး လာခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ လာခဲ့ရင်းကတော့ လူကြည့်ဖို့ လာတာပါ။ အခုလို လူကုဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် ကြိုးစားပမ်းစားလာခဲ့ရတာ။ အေးအေးကို မြင်ရတော့လာခဲ့ရကျိုး တော့ နပ်ပြီ။ ဘယ်လို ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာသာ နေ့နဲ့အမျှ တွေးတော ပူပင်နေတာပါပဲ။ ဒီအထဲမှာ ကံကြမ္မာကလည်း မင်း ဒီအတိုင်းမသွားနဲ့၊ ဒီအိမ်ကို ဒီလိုသွားလို့ ဖန်တီးပြီး ပို့လိုက်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မပြော နိုင်ဘဲ သာလို့ပဲ ဒီကိစ္စပြောဖို့ရာ အခက်ကြုံရပါတယ်။ အခုတော့ ရှင်းပြီမို့ ပြောရတော့မယ်။ ကိုကျော်မြင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ရာ မရွေးချယ်နိုင်ဘူးလား။ အေးအေး ရွေးချယ်ပြီးသားလူများ ရှိနေပြီလား။”

ကျွန်ုပ်၏မေးခွန်းကို မဖြေကြားဘဲ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်ကြီး ရပ်၍သာနေသည်။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည့် အမူအရာမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်၍နေသည်။ တဖြူးဖြူး တိုက်နေ သောလေကြောင့် သူ့နဖူးပေါ်တွင် လွင့်လူး၍နေသော ဆံစကလေးများက မျက်ခုံးပေါ်သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည့်အခါတွင်သာ မျက်တောင်ကလေးများ

ခပ်တော့သည်။ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သော အရပ်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ သူလုပ်၍ နေနိုင်လွန်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ကြည့်နေရာက အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို ကျွန်ုပ် ထပ်၍ မေးရပြန်သည်။

ထိုအခါမှ ချထားသည့် မျက်လွှာကလေးမှာ အသက်ဝင်လာ သကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ပင့်၍လာပြီးလျှင် ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာပေး ကလေးဖြင့် “အေးအေး လက်ထပ်ဖို့ရာ ရွေးချယ်ပြီးသား မရှိသေးပါဘူး။”

“မရှိသေးရင် ကိုကျော်မြင့်ကို အေးအေး မရွေးချယ်နိုင်ဘူးလား။ ကိုကျော်မြင့် အေးအေးကို တစ်သက်လုံး ချစ်ပါရစေတော့...”

ကျွန်ုပ်အား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မျက်လွှာကလေးကိုချကာ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်၍နေလေသည်။

“အေးအေးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါအရည်အချင်း ကိုကျော်မြင့် မှာမရှိလို့ အပြောခက်နေသလား အေးအေးရယ်။ ကိုကျော်မြင့်က နိုင်ငံရေးနဲ့ စွန့်စားတဲ့သူ မဟုတ်လို့...”

အသက် ပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ မျက်လွှာကလေးပင့်ကာ “ကိုကျော် မြင့် ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပါပဲ။ အေးအေး ဒီလိုတွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“နို့...ဘယ်လို တွေးနေတာလဲ အေးအေးရယ်၊ ဘယ်လို တွေးနေ တာလဲ”

“အေးအေးကို သက်ဆုံးတိုင် ချစ်ပါ့မလားလို့...”

အချစ်ပါရော၍ အသက်ဝင်လာသော ယခုပြောပုံ မျက်နှာအမူ အရာကလေးမှာ ခါတိုင်းထက် မည်မျှပို၍လှလာသည်ကို ကျွန်ုပ်က လွဲ၍ ဘယ်ယောက်ျားမျှ မြင်ဖူးမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းပေါ်၌ ရွက်ထားရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို လွှတ်ချလိုက်ရသကဲ့သို့ တစ်ခဏချင်း သိသိသာသာ

ကြီး ပေါ့ပါး၍သွားလေသည်။ သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသောလေကို ဝဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် မည်မျှပေါ့ပါး၍ စိတ်ချမ်းသာသွားပြီကို မဖော်ပြနိုင်တော့ပါ။ သူ့အားသာ လျှင် တစ်မိမိမိမိ ကြည့်၍နေမိလေတော့သည်။

* * *

မဟာမိတ်တပ်များ ဝင်လာလျှင်ဝင်လာချင်း သူ့ထံသို့ အမြန် လာခဲ့ရန် ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လှည်းပေါ် တွင် အူမြူး၍နေလေသည်။ အလာတုန်းကကဲ့သို့ နေလည်းမပူ၊ လောက ဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းညိုဆိုင်းနေသဖြင့် သာလာကြည်နူးစရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ရွာကလေးမှာ သစ်ပင်ကြီးများက အုပ်ဆိုင်းဖုံးလွှမ်း၍ ထားသောကြောင့် မြုပ်၍နေလေသည်။ အဝေးမှ ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်းကြီးသာ မြင်ရလေသည်။ ရွာထိပ်မှ လက်ရပ်ပြု၍နေသော သူ့ကလေးကိုသာ မြင်ယောင်ထင်ယောင်နေတော့သည်။ ကျွန်ုပ် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံအောင် မြင်ခဲ့သည်မှာ သတ္တဘာဂ ငဘစောကြောင့်သာဖြစ်လေရာ ငဘစောသာပါ လျှင် ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချစ်အာရုံခံစား၍ ချစ်စကားများကို သူ့ကလေးနှင့် ပြောရမည့်အစား ငဘစောအား ပြောကြား ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုအပြန်တွင် ငဘစောမပါရခြင်းသာ တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်မိပေတော့သည်။

မိခွေး...မိခွေး

ဆံပင်ကို ကျောပေါ်သို့ ဖြန့်၍ချလိုက်ပြီးလျှင် ဘီးနှင့်မဖြီးသေးဘဲ ဖွေးဖွေးကလေး လူးထားသည့် မျက်နှာကို မှန်နားတိုး၍ကပ်လိုက်ကာ ဘယ်နေရာမှာ လိုသေးသည်ကို မျက်စိနှစ်လုံး ချာချာလည်လျက် ရှိရှာလေသည်။ စိတ်တိုင်းမကျသေးသလို မျက်နှာကို မှန်ကြီးမှခွာလိုက်ပြီးနောက် ဘဲဥပုံ မှန်သေးကလေးကို အစ်ကလေးတစ်ခုထဲမှထုတ်၍ ယူလိုက်ပြန်သည်။

မှန်ကလေးကို မျက်နှာနှင့် အနီးဆုံးကပ်လိုက်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြန်သည်။ သို့ မျက်နှာကို မှန်ကလေးနှင့် ကပ်လိုက်၊ ခွာလိုက်၊ ခွာလိုက်၊ ကပ်လိုက်လုပ်ပြီးတော့မှ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်ကလေးကို ယူကာ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်တို့ပြီး လက်ညှိုးနှင့်ပွတ်ကာ ဆိုးလေသည်။ အရပ်အမောင်းကိုယ်နေကိုယ်ဟန်မှာ မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့်လွန်း၊ မဆူလွန်း၊ မကြုံလွန်းထဲက ဖြစ်သည်။ ဖြန့်၍ထားသော ဆံပင်များသည် ပေါင်လယ် ဆီသို့ ဝဲပျံ့၍နေလေသည်။

တို့ပတ်နှင့် မျက်နှာကို ဖုန်ဖုန်ပါအောင် အထပ်ထပ် တစ်ဖန် ရိုက်ပြန်ပြီး မှန်ကြီးထဲတွင် မျက်နှာနေကို ကိုယ့်သဘောကျ အချိုးကျကျ

ထားလျက် အားရအောင်ကြည့်နေရင်း လက်တစ်ဖက်ကလည်း မှန်ခုံပေါ်တွင် ဘီးကို လိုက်၍စမ်းနေလေသည်။

“မမသန့်”ဟု နောက်မှ အော်ခေါ်သံကိုကြားမှ ဘီးကိုစမ်းမိကာ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအိမ်တွင် လက်တို့လက်ရှည်ခိုင်းစေသော မိခွေး အနားသို့ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာလဲဟဲ့၊ နင့်ဟာက အလန့်တကြား”

မိခွေးသည် ရုတ်တရက် မပြောသေးဘဲ လှလှပပ လိမ်းထားသည့် မျက်နှာကိုသာလျှင် စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ မိခွေးကား သျှောင်ပေစူးကလေးနှင့် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ မိုက်ပူပူ၊ ပုအိုင့်အိုင့်၊ နှုတ်ခမ်းစုကလေးမို့ သူ့ရုပ်ရည်မှာ လူမြင်လျှင် ရယ်စရာ သဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေရန် သည်းမခံနိုင်တော့သကဲ့သို့ မိခွေး၏အနားသို့ ဘိုးသွားပြီး “ဘာလဲလို့ မေးနေတာကို”ဟု ငေါက်လိုက်ကာ လက်ထဲက ဘီးနှင့် ထိပ်ကိုတစ်ချက်ခေါက်လိုက်မှ စုနေသည့်နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီးနောက်...

“မမကိုလေ ဟိုဘက်အိမ်က ဟိုလူကြီးက အဲဒီလူကြီးက...” ရှေ့သို့မဆက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ပြန်၍ စုထားလိုက်သည်။

“လူကြီးက ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဟဲ့...”

“အဲဒီလူကြီးကလေ မမကို ဝမ်းဆွဲမတဲ့”ဟု မပြောဝံ့သလိုလို၊ ပြောဝံ့သလိုလိုနှင့် စူးစူးရဲရဲ ပြောလေရာ ခင်ခင်သန့်မှာ စိတ်ဆိုးရမည့် ကိစ္စကဲ့သို့ မရယ်နိုင်အားဘဲ “ငါ့ကိုလား ဝမ်းဆွဲမလို့ခေါ်တာ၊ ဘယ်အကောင်လဲ ဟင်...”

သိချင်ဇောနှင့် သျှောင်ပေစူးကလေးကို လှမ်း၍ဆုပ်ကာ ခေါင်းကို မော့မော့ကိုင်ထားလိုက်ပြီး “နင်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့သလဲ ပြောစမ်း...ပြောစမ်း”

ဟု စစ်ဆေးလေသည်။

ထိုသို့ လုပ်၍ထားသဖြင့် မိခွေးမှာ ကြောက်၍လာကာ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ မျက်လုံးဝိုင်းလျက် နေလေသည်။

ထိုအတွင်း အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အထဲသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် မှန်တင်ခုံဘေးရှိ တစ်ယောက်အိပ် သံခုတင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်လှဲလိုက်ကာ “ဘာဖြစ်နေကြပြန်ပလဲ”ဟု ရိုးနေသကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် မေးနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဟိုဘက်အိမ်ကအကောင်က ခင်ခင်သန့်ကို ဝမ်းဆွဲမလို့ ခေါ်တယ်လို့ လာတိုင်နေတယ်”

“ဟဲ့...နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်အကောင်ကလဲ...”

“မျက်မှန်ကပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့”ဟု ခင်ခင်သန့်က အော်၍ ပြောလေသည်။

“ဘာလို့ ဒီလို ခေါ်ရတာလဲ”ဟု ဒေါ်လေးက မိခွေးကို မေးလေသည်။

မျက်စိလေးလုံးစလုံးက မိခွေး ဘာပြောမည်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေကြရာ မိခွေးကလည်း မိမိမျက်စိနှစ်လုံးကို သူ့တစ်လုံးစီနှင့် ပြန်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထို့အပြင် အပြောရကျပ်သကဲ့သို့ တံတွေးကို အတွင်မျိုနေတော့သည်။

“လွတ်လိုက်စမ်း၊ ငါ့ဆီကို”ဟု ဒေါ်လေး ပြောသဖြင့် ခင်ခင်သန့်လည်း ဆုပ်ထားသော သျှောင်ပေစူးကလေးကို တွန်း၍လွတ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ...ကဲ...ဘွားဘွားကို ပြောစမ်း၊ ဘယ်မှာ တွေ့သလဲ”

“ခုနက မမက သရက်ခွဲတွေပစ်လိုက်ဆိုလို့ ကျွန်မ သွားပစ်တယ်။ သွားပစ်တော့ အဲဒီမျက်မှန်နဲ့လူကြီးက ကျွန်မကုပ်ကိုဆွဲထားပြီး ဘာလို့

ဒီမှာပစ်သလဲလို့ မေးတယ်”

“မေးတော့ နင်က ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်သလဲ”ဟု ခင်ခင်သန့်က ဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ကျွန်မပစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ မမက ပစ်ခိုင်းတာ လို့ ပြောလိုက်တယ်”

မိခွေးသည် ဆက်၍မပြောဘဲ ရပ်၍ထားလေသည်။

“ပြောတော့...ပြောလေ...”ဟု ဒေါ်လေးက ထောက်၍မေးပြန် သည်။

“ပြောတော့...ပြောတော့...သူက အဲဒီလူကြီးက...”

“ဘာ...သူက ဒီလူကြီးက လုပ်နေတာလဲ”ဟု ခင်ခင်သန့်က စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ငေါက်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ခင်ခင်သန့်ရယ်၊ ကောင်မလေးကလည်း မအူ မလည်၊ ခင်ခင်သန့်ကလည်း ဒေါချည်းပဲ”ဟု ဒေါ်လေးက ဟန့်လိုက်ပြီး “ပြောတော့ သူက ဘာပြန်ပြောသလဲ”ဟု မိခွေးအား လေအေးအေးနှင့် ထပ်မေးလိုက်သည်။

မိခွေးလည်း တွေ့တွေ့ကလေး လုပ်၍နေပြီးမှ “နှင့်အစ်မ ဘယ်သူ လဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်မက မမသန့်လို့ပြောတော့ အဲဒီလူကြီးက နင့် အစ်မ ဝမ်းဆွဲမကို ပြောလိုက်တဲ့။ နောက်ကို ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ အဲလို...အဲလို... ပြောတယ်”

သူပြောသည့်စကားကို သူ့ဟာသူ အတော်စဉ်းစားပြီး ပြောရသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ လည်တညိတ်ညိတ်လုပ်၍ ပြောနေခြင်းကို ဒေါ်လေးမှာ ကူနွေ့မဆယ်နိုင်ဘဲ အသံများပင်ထွက်အောင် ရယ်မောနေလေသည်။

သို့ ဒေါ်လေးလုပ်သူက ရယ်လေလေ ခင်ခင်သန့်မှာ ဒေါပို၍ ပွလေလေဖြစ်ကာ..

“အမယ်...ဒေါ်လေးကပါ သဘောကျနေသလား၊ မျက်မှန်က လူပါးဝတာ။ ဒီမှာ ခင်ခင်သန့်...ခင်ခင်သန့်လို့ ဟိုးလေးတကျော် သိရက် သားနဲ့။ လူကို ဝမ်းဆွဲတဲ့၊ သက်သက်ချိုးတာ၊ သက်သက်အရှက်ခွဲတာ၊ မခံဘူး၊ တွေ့ဦးမယ်၊ တွေ့ပြီး ခွေးပြောသလို ပြောပလိုက်မယ်၊ သိရော ပေါ့” ဟု ဘီးကလေးကို မြောက်ကာမြောက်ကာ ဟစ်အော်ကြိမ်းဝါး လိုက်ရာ ဒေါ်လေးသည် ထပ်၍ပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောလိုက်သည်။

“နေပါဦးဟဲ့၊ ဒီသူငယ်ကလေး မရိုင်းပါဘူး။ လူကောင်းကလေး ပါ။ မနေ့က စကားဖြူပန်းတွေ ခြံရှေ့မှာ ငါ ကောက်နေတုန်း သူကလည်း ထွက်အလာနဲ့ ကူပြီးတောင် ကောက်ပေးသွားပါသေးတယ်။ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပါ။ ငါကမေးလို့ သူ သတင်းစာတိုက်မှာ သတင်းထောက်လုပ်ပါ တယ်တဲ့။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိကရှိပါဘိသနဲ့။ ဒီကောင်မ ကလေး နားကြားလွဲရင် လွဲနေမှာပါ” ဟု ဖြေစကား ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်းလေ...သတင်းထောက်မို့လို့ပေါ့။ ဒီလိုလွဲတာ၊ ကောင်မ ကလေးက ဒီစကားကို ဘာလွဲစရာ ရှိသလဲ။ ဒီမှာ ခင်ခင်သန့်ဆိုတာ ဘယ်လိုအစားဆိုတာ တစ်ရပ်လုံးသိတယ်။ အိမ်နားကပ်ပြီးနေတဲ့ သတင်းထောက်က မသိဘူးလား။ တမင် ဒေါ်လေးရဲ့ တမင် ချိုးတာ”

ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဒေါသထွက်နေခြင်းကို ပြေလည်ပပျောက် အောင် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ဒေါ်လေးမှာ မိခွေးကိုပင် အထပ်ထပ် ချော့မော့မေးနေလေတော့သည်။

ဟိုလိုမေး၊ သည်လိုမေး၊ ဘယ်လိုပင်မေးမေး မိခွေးကလည်း ဟုတ်ပါတယ် ဝမ်းဆွဲမလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဝမ်းဆွဲလို့ ခေါ်ပါတယ်” ဟုချည်း ထပ်ကာထပ်ကာ အဖြေပေးနေသဖြင့် ဒေါ်လေးပင် ဇေဇေဝါ ဖြစ်မိပြီးလျှင် သတင်းထောက်ကို ဒေါသထွက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာလေသည်။

* * *

ယနေ့ ညနေသည် မိုးသား၊ မိုးတိမ်များ ကင်းစင်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်တွင် တိမ်များယှက်သန်းလျက် ရောင်စုံတောက်၍နေလေရာ ယခုလိုမိုးရာသီတွင် ယနေ့ညနေလောက် လှပသော ညနေခင်းကို မမြင်ကြရသေးပေ။ ညနေခင်းကလေး သာသာယာယာ လှလှပပ ဖြစ်နေ သလို၊ ခြံတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်၍ လျှောက်နေသော ခင်ခင် သန့်သည် အစွမ်းကုန် မွမ်းမံပြုပြင်၍ထားသဖြင့် အထူးပင် လှ၍နေ လေသည်။

ထိုညနေခင်းနှင့် ထိုမိန်းမပျို၏ အလှချင်း ပဏာရနေကြပုံကို တစ်မိမိမိ ရှုစားရင်း တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေသူမှာ သတင်းထောက် ကိုဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုဦးသည် မိမိနေရပ်နှင့် သတင်းစာတိုက်မှာ အလွန်ဝေးလွန်း လှသဖြင့် နေ့စဉ်အိမ်သို့မပြန်ဘဲ တိုက်ပိတ်သည့်ရက်များမှ အိမ်သို့ ပြန်တတ် လေသည်။ ထိုနေ့ကား သတင်းစာတိုက် ပိတ်ထားသဖြင့် အလုပ်အားလပ် သောကြောင့် တိုက်သို့မသွားဘဲ ဥယျာဉ်တွေလျှောက်လည်ပြီး အချိန်ဖြုန်း ကာ ညနေစောင်းမှ အိမ်သို့ပြန်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခင်ခင်သန့်လည်း ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မုချ အိမ်သို့ ပြန်လာမည်ကို အတပ် သိကာ အိမ်တွင်ထွက်၍ အပြန်ကို စောင့်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့မှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဥယျာဉ်ခြံကြီးထဲတွင် တစ် အိမ်စီ နေကြသူများဖြစ်လေသည်။ လူသွားလမ်းကား ထိုဥယျာဉ်ကြီးများ ဘေးတွင် ပေပေရေရေ ကျိုးကျိုးပဲ့ပဲ့နှင့် ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုဦးသည် ခြံတွင်တွေ့ရသော ပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း လာနေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ချိုင့်များ၊ ဗွက်များကိုပင် သတိမရဘဲ ချော်၍နင်းမိလေသည်။

ခြံသို့ရောက်လာသော်လည်း ခင်ခင်သန့်က လမ်းဖယ်၍ မပေးဘဲ အတွင်းရပ်နေသဖြင့် ခင်ခင်သန့် ဖယ်ပေးလိုပေးငြားဟု ကိုဦးက အရှိန်သတ် ကာ ရပ်တန့်လိုက်သော်လည်း ခင်ခင်သန့်ကား လမ်းဖယ်၍မပေးဘဲ

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် “သတင်းထောက် ကိုဦးဟာ ရှင်ပဲနော်” သိလျက် သားနှင့် ရွဲ့လိုက်လေသည်။

ခင်ခင်သန့်ကို ခြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံး အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက် ပြီးမှ ကိုဦးက “ဟုတ်ပါတယ်”ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ဖြေလေသည်။

“ရှင်...ကျွန်မကိုကော သိရဲ့လား”

မိမိအိမ်ဘေးက အိမ်က မိန်းမပျိုမှန်းကိုကား သိ၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ခါဖူးမျှမကြည့်ခဲ့ရသဖြင့် ဤမျှ လှပမှန်းကို မသိခဲ့ရသည့်အတွက် အဖြေကို ရုတ်တရက် မပေးသေးဘဲ စေ့စေ့စပ်စပ် အားရအောင်ကြည့်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဘယ်လို သိတာလဲ”

ကိုဦးတွင် ဖြေဖို့ရာ ခွကျ၍နေလေသည်။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် နဲ့ မေးလိုက်တာပါလိမ့်ဟု နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် “ခင်ဗျား ဘယ်လို မေးတာလဲ”ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လို မေးရမလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို သိတယ်လည်း ပြောတယ်။ ဘယ်လို သိတာလဲဆိုတာတော့ ရှင် မပြောနိုင်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါဆိုတာ စောစောကသိရင် ရှင့်ကို ဘယ်လိုမှမေးဖို့မရှိဘူး။ အခု ရှင်က ကျွန်မကို အများသိသလိုမသိဘဲ ဝမ်းဆွဲလို့ ရှင်သိနေလို့ ရှင် ဘာသိ တာလဲလို့ မေးရတာပေါ့”

ထိုအချိန်တိုင် ကိုဦးတွင် ပို၍ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ မျက်မှောင်များ ကြုတ်လိုက်လျက်...

“ခင်ဗျားကို ဝမ်းဆွဲလို့ ကျွန်တော် မသိရပါကလား ခင်ဗျာ”

ခင်ခင်သန့်သည် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ရှင် မသိရင် ဘာပြုလို့ ကျွန်မကို ဝမ်းဆွဲလို့ ခေါ်ရသလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ရှင် ဘယ်လို

လူလဲ”နှင့် ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

သတင်းထောက် ကိုဦးတွင်ပင်မဟုတ် ပိန္နဲပင်ကွယ်တွင် ချောင်း၍ နားထောင်နေသော ဒေါ်လေးပင် ပြုံးနေလေသည်။

ကိုဦးကား မိမိ ပြုံးလိုက်သည်ကို အားနာသွားပြီးမှ “နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ရှင်းပါဦး။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဝမ်းဆွဲလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ရ၊ မပြောရပါကလား”ဟု ခပ်လေးလေးနှင့် မျက်နှာကိုလည်း ခပ်တည်တည်ပြန်၍ထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“နို့...ရှင် မနက်က ကျွန်မအိမ်က ကောင်မလေးကို ဘယ်လို ပြောလိုက်သလဲ”

ကိုဦးသည် ဤတွင်မှ သဘောပေါက်၍ သွားတော့ကာ အောင့်လို သော်လည်း မအောင့်နိုင်ဘဲ သွားများပင်ပေါ်အောင် ပြုံးမိလေသည်။

“ရှင်ကို ရယ်စရာ ပြောနေတယ်မှတ်လို့ ရယ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဝမ်းဆွဲလို့ မပြောလိုက်ပါဘူး။ သူက ဒီလမ်းမမှာ သရက်ခွံတွေထွက်ပစ်လို့ ကျွန်တော်ကလည်း အထွက်နဲ့ တွေ့တော့ နင် ဘာလို့ ဒီလမ်းပေါ်ပစ်ရသလဲလို့ ငေါက်လိုက်တာ။ ကျွန်မ ပစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့မမက ဒီမှာပစ်ဆိုလို့ လာပစ်တာ ပြောလို့။ ဒါဖြင့် နင့်မမလက်သည်ကို ပြောလိုက်၊ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့လို့။ ဒီလို ပြောတာပါ”

ကိုဦး ရယ်၍နေလေသည်။ ကိုဦး ရယ်သကဲ့သို့ ဒေါ်လေးမှာ လည်း အသံထွက်အောင် ကြိတ်၍ရယ်နေလေသည်။

ခင်ခင်သန့်ကား ပြေလည်၍မသွားဘဲ ရှက်ရှက်နှင့် ပို၍ပင် စိတ်ဆိုး ပြန်ကာ “ရှင်က ဘာကိစ္စ လက်သည်လို့ ပြောရတာလဲ”ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလိုက်လေသည်။

ခင်ခင်သန့်၏ မျက်နှာကလေးမှာ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ်

နိမြန်းသည်ထက် နိမြန်းနေသည်ကို ကိုဦး တွေ့ရလေသည်။

“ဪ...လက်သည်လို့ ပြောရတာ၊ လူသွားလမ်းမပေါ် ပစ်ခိုင်းတာ နည်းလမ်းမကျလို့ လက်သည်လို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“အမယ်...ရှင် ခင်းထားတဲ့ လမ်းမို့လို့လား။ ရှင့်အပူ ပါရအောင် ရှင့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနဲ့ တံမြက်လှည်းကုလားတွေ ငှားခိုင်းနေရလို့လား။ လမ်းရှုပ်ရင် မြူနီစီပယ်က လုပ်လိမ့်မယ်။ လက်သည်လို့ ရှင်ပြောဖို့ အလုပ်လား”

“ကျွန်တော် ပြောဖို့၊ အလုပ်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ပြောရတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတိုင်း လူတိုင်းပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ငွေပေးရလို့လားဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်းပဲ ပေးနေကြရတာပဲ။ လက်သည်လို့ ပြောရတာက ခင်ဗျားတို့လို မိန်းမတွေက ဒီလို လမ်းမှာထွက်ပြီး အမှိုက်မရှုပ်ကြဘူးဆိုရင် အမှိုက်လှည်းကုလားတွေကို အမြောက်အမြား ပိုက်ဆံပေးနေကြရဖို့ မရှိဘူးမဟုတ်လား။ အခုလို မြူနီစီပယ် အခွန်အခ နှင့်နေတာ၊ အကြောင်းရင်း လက်သည်ကိုရှာတော့ အိမ်ကအမှိုက် လမ်းမထုတ်ပြီး ရှုပ်နေကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကြောင့်ပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်ဖို့ တံမြက်စည်းကိုင်ရတဲ့အလုပ်က ခင်ဗျားတို့အလုပ်၊ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က လုပ်ရမှာကို ခင်ဗျားတို့က ရှုပ်နေကြတော့ ဒီမြို့ရွာဟာ သန့်ရှင်းနိုင်ပါဦးမလား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ လက်သည်ပဲ”

“မြို့ရွာ သန့်ရှင်းရေးဟာ ဘာဆိုလို့ ကျွန်မ လက်သည် ဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မနဲ့ မဆိုဘူး”ဟု ခင်ခင်သန့်က ခါခါကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ယုံပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုဘူး။ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ် ဘူးလို့။ ခင်ဗျားထင်လို့ ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်ရက်တာပေါ့။ ခင်ဗျားပြည်ပဲ”

ခင်ဗျားမြို့ပဲရယ်လို့ ခင်ဗျား ပိုင်ပိုင်ဆိုင်ဆိုင် ယူဆထားရင် ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လို မိန်းမတွေအားလုံး...အားလုံးက ယူဆကြရင် ကုလားတွေ အများကြီးထားဖို့ မလိုပါဘူး။ အခွန်အခလည်း ဒီလောက် များဖို့ မရှိဘူး။ သည့်ပြင်နိုင်ငံတွေမှာ မိန်းမတွေ သန့်လွန်လွန်းလို့ အမှိုက်ဆိုတာ အိမ်မှာရော၊ လမ်းမှာရော တွေ့ချင်လို့မှ မတွေ့ရဘူး။ တွေ့ချင်ရင် အမှိုက်တောင်း၊ အမှိုက်ကျင်းကို ရှာကြည့်မှ အမှိုက်ကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို လမ်းမမှာ အမှိုက်ထွက်ပစ်ကြတာ ရှိကိုမရှိ ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ရုပ်ကလေးကို လှရမှန်းသိသလို ခင်ဗျား နာမည်ကလေးသန့်သလို ခင်ဗျား အပြုအမူကလေးတွေလည်း သန့်ဖို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရတာပါ”

“ရှင် ပြောချင်ရာ ပြောနေ၊ ရုပ်နဲ့ နာမည်ကို ခိုက်ပြောစရာ မလိုဘူး”

“စိတ်ဆိုးသွားသလား၊ ကျွန်တော် ပြောတာ”ဟု စောစောက ဆေးဆေးလေးလေး ပြောသည်ထက် ယခု ပို၍ ဆေးလေးသောအသံဖြင့် မေးလေသည်။

ခင်ခင်သန့်က မျက်စောင်းကလေး ထိုးလျက် “လူကို”ကဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ဘက်ဆီသို့ သုတ်သုတ်လျှောက် သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ကိုဦးမှာ လမ်းပေါက်ပွင့်သွားသဖြင့် မိမိအိမ်ဘက် ဆီသို့ ကွေ့၍လျှောက်သွားလေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကိုဦးကို တွေ့လျှင် “ကိုဦး ဘာများ သဘောကျလာပါလိမ့်”ဟု မုချအောက်မေ့ ကြပေလိမ့်မည်။ ကိုဦးလွန်သွားမှ ဒေါ်လေးမှာ သစ်ပင်ကွယ်ရာက ထွက်လာရသဖြင့် ကိုဦး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုံးချင်တိုင်း ပြုံးသွားသော အမူအရာကို မတွေ့လိုက် ရပေ။

ခင်ခင်သန့်မှာ အိမ်ဘေးတွင် မိခွေးကို လှည့်၍ရှာနေလေသည်။ မိခွေးသည် ရေတွင်းဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ကြေးတွန်းနေလေသည်။ မိမိဆီသို့ ခင်ခင်သန့်လျှောက်လာနေသည်ကို ကျောခိုင်း၍နေသဖြင့် မမြင်ဘဲရှိလေသည်။ မိမိ၏တင်ပါးကို ခြေထောက်နှင့်ကန်လိုက်သည့် အတွက် လှည့်၍ကြည့်တော့မှ သူ၏မမကို မြင်ရလေသည်။

“ခွေးမ...ဟိုဘက်အိမ်ကမျက်မှန်က ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်တယ်”

“ဝမ်းဆွဲလို့ ခေါ်ပါတယ်”ဟု မိခွေးသည် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဖြေလေသည်။ ဤအကြောင်း ထပ်၍ မေးနေပြန်ခြင်းကိုလည်း အံ့ဩနေလေသည်။

တင်ပါးကို ထပ်၍ တစ်ချက်ပေါက်လိုက်ပြီး “လက်သည်လို့ ခေါ်သလား၊ ဝမ်းဆွဲလို့ ခေါ်သလား”

မိခွေးသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။ သူ့လုံချည်မှ တစ်စက် တစ်စက်ကျနေသော ရေပေါက်ကိုသာ ကြည့်နေလေသည်။ ခဏကလေးကြာမှ “အတူတူပါပဲ”ဟု ခင်ခင်သန့်မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ငုံ့လျက်ပင် မဝံ့တဝံ့ ဖြေလေသည်။ ဒီစကားကို ဘာကြောင့် အရေးတကြီးလုပ်ပြီးမေးနေပါလိမ့်ဟု သူ စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာ...အတူတူပါပဲလဲ”ဟု ခင်ခင်သန့်က အော်ငေါက်လိုက်ပြီး နောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ဖနောင့်နှင့်ပေါက်လေသည်။

ဒေါ်လေးတွင် မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ အသံထွက်အောင် ရယ်မောပြီးလျှင် “ဘယ်လို တူတာလဲ၊ ရအောင်မေး၊ ရအောင်မေး”ဟုပြောကာ ထပ်၍ တစ်ခစ်ခစ် ရယ်နေပြန်လေသည်။

“ပြောလေ၊ နင် မပြောဘူးလား။ ဘယ်လို တူတာလဲ။ နင့်ကို ဘယ်သူကများ တူတယ်လို့ ပြောသလဲ၊ ပြော”

မိခွေးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ရပ်လိုက်ပြီး ဒေါ်လေးကိုကြည့်လိုက်။

ခင်ခင်သန့်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေလေသည်။

ခင်ခင်သန့်က “မေးနေတာ မပြောဘူးလား” ဟု ထပ်၍ ကန် မလို ဟန်ပြင်လိုက်မှ...

“ရွာထဲက လက်သည် ဒေါ်နှင်းဆီကြီးကို မမပဲ ဝမ်းဆွဲလာရင် မာလကာသီးတွေ ပေးလိုက်လို့ ပြောပြီးတော့...”

မိခွေးလည်း ဆက်၍ မပြောတော့ဘဲ သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လူကြီးသိသလို မသိနိုင်တိုင်း ယခုလို အကန်အကျောက်ခံရခြင်းကြောင့် မျက်နှာအိုကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးစု၍ထားလေရာ ဒေါ်လေးသာ ခင်ခင်သန့်ကို ဆွဲ၍မထားလိုက်ပါက မိခွေးကား မုချ ယခုထက်ပို၍ နာနာကြီး အကန်ခံရပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်လေးတွင် ရယ်ရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင်ကျလာပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပဝါဖြူကလေးကို ထုတ်၍ သုတ်ကာ ခင်ခင်သန့်ကို အိမ်ထဲသို့ဆွဲ၍ ခေါ်သွားလေသည်။

မိခွေးမှာ တစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော ရေပေါက်ကလေးများကို တစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော မျက်ရည်ပေါက်ကလေးများအကြားမှ ကြည့်ရင်း မိမိ မှန်သောစကားကိုပြောပါလျက် မိမိ၏မမသန့် မတရား နှိပ်စက်သွားခြင်းကို နာကြည်းခံပြင်း နေရစ်ခဲ့လေသတည်း။

ဗာဟီရ

ဝင်းမေသည် လက်ထဲက အုန်းတံမြက်စည်းတိုကလေးနှင့် ရေစင်ကို ထိုင်လျက် လှည်းနေရင်းက ၄၆ ကျပ်၊ ဒံပေါက်က ၂ ကျပ်၊ စီးကရက်က ၁ ကျပ်၊ ၄၉ ကျပ် စသည်ဖြင့် နှုတ်ကလည်း စာရင်းကို တတွတ်တွတ် တွက်၍ တေးနေလေ၏။

စိတ်က စာရင်းထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေခိုက်တွင် လက်ထဲက တံမြက်စည်းကို အရင်အနားပေးထားသဖြင့် အသံမထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ စာရင်းမကိုက်၍ စိတ်ရှုပ်သလို စိတ်နှင့်ပါးစပ်ကို အနားပေးပြီး အတွက်ရပ် ပြန်မှသာလျှင် အုန်းတံမြက်စည်းတို၏ တဂျစ်ဂျစ်မြည်သံမှာ ပေါ်လာပြန်လေ၏။

သို့ တွက်လိုက်၊ လှည်းလိုက်၊ လှည်းလိုက်၊ တွက်လိုက် လုပ်နေရာက အသံလည်း မထွက်၊ တွက်လည်း မတွက်တော့ဘဲ တံမြက်စည်းကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် နောက်ဖေးကွင်းပြင်ကြီးဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ ငေးမောနေလေ၏။

ဝင်လုဆဲနေမင်း၏ ရောင်ခြည်ဓာတ်အဟုန်သည် ဖျော့တော့